

Hồi Mười Một

Nghệ Cao Đóm Tráng Tựa Thần Long

Bởi không muốn khiến đối phương chú ý, chàng liền đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Hán tử ấy quét mắt nhìn quanh thật nhanh, đoạn hướng về gã phổ ky tai to gật đầu ra hiệu, rồi liền quay người trở xuống lầu.

Gã phổ ky tai to tiện tay cầm lấy một chiếc ấm trà không, theo sau đi xuống lầu. Lát sau, gã phổ ky tai to một mình vội vã trở lên, bước nhanh đến trước quầy tính tiền, kê tai chẳng rõ nói gì với lão nhân lưng gù. Nghe xong, lão nhân lưng gù liền tức thì biến sắc mặt.

Do Nhân Kiệt thấy vậy, bất giác thâm cười khẩy:

“Hay lắm! Vậy là các người đã biết thiếu gia đến đây rồi!”

Song chàng đã lầm, lão nhân lưng gù tuy nghe tin mất đảo liên hồi, nhưng đó chỉ là sự biểu lộ đang nghĩ cách đối phó, chứ không hề liên quan đến một tử khách nào đang hiện diện trong lúc này. Bởi lão ta lúc này đã bảo gã phổ ky tai to lui ra, một mình thần thờ ngồi hút thuốc.

Do Nhân Kiệt không khỏi đâm ra thắc mắc, thật ra là việc gì thế nhỉ?

Ngay khi ấy, một người trung niên áo dài ngồi ở bàn bên bỗng trở to mắt nhìn chàng reo lên:

- Ô, vị thiếu hiệp này... chẳng phải là Kim Bút Thần Hiệp, Do Nhân Kiệt thiếu hiệp, tổng tiêu đầu của Tứ Hải tiêu cục vừa mới đến hôm nay đó ư?

Do Nhân Kiệt hết sức bức tức, song đành thoáng khom mình nói:

- Không dám, chính là Do mỗ đây!

Người trung niên ra chiều rất phấn khởi, nói tiếp:

- Quý cục thật là xuất sắc, hiện nay giới tiêu cục hầu như đã hoàn toàn giải thể. Vậy mà quý cục lại có nghị lực thế này, thật rất đáng khâm phục. Xin hỏi thiếu hiệp, trên đường đến đây có được bình yên chăng?

- Nhờ trời nên vẫn bình yên!

Người trung niên giơ ngón cái lên:

- Đương nhiên rồi! Tục ngữ có câu “không phải Võ nhị lang thì không qua đồi Cánh Dương”, một nhân tài như lão đệ ai cũng chẳng khó nhận ra...

Do Nhân Kiệt mỉm cười:

- Vị huynh đài này có lẽ không phải người địa phương chứ gì?

Người trung niên hiển nhiên chưa hiểu ra ngụ ý trong câu nói của chàng, vội nói:

- Vâng, vâng! Tại hạ là người phủ Thái Chân Sơn Tây!

- Huynh đài đã ăn uống xong rồi chứ?

Người trung niên ngơ ngẩn:

- Thiếu hiệp nói vậy là sao?

Do Nhân Kiệt tắt nụ cười, chậm rãi nói:

- Nếu huynh đài đã ăn uống xong, tốt hơn hết nên trả tiền rời khỏi đây trước. Nếu không thì cũng xin đổi một chỗ ngồi khác, ngồi gần đây thế này e chẳng yên lành đâu.

- Lão đệ muốn nói...

Do Nhân Kiệt khẽ hắng giọng:

- Tại hạ đề nghị như vậy, nghe hay không đó là tùy huynh đài.

Người trung niên như còn muốn nói gì nữa, nhưng trên thang lầu bỗng vang lên tiếng bước chân như trống vỗ, rồi thì nơi cửa thang lầu xuất hiện năm gã đại hán áo xanh.

Khi ngoảnh lại nhìn người trung niên, y đã chuồn mất tự bao giờ.

Năm đại hán áo xanh bước lên lầu, quét mắt nhìn quanh, đoạn liền sải bước đi về phía bàn Do Nhân Kiệt đang ngồi.

Sự xuất hiện của năm đại hán áo xanh này, Do Nhân Kiệt chẳng chút ngạc nhiên. Bởi ngay khi người trung niên vừa rời lên tiếng, chàng đã trông thấy lão nhân lưng gù nháy mắt ra hiệu với một gã phổ ky. Trong tình huống thế này, chàng chỉ còn cách ngồi yên chờ đợi, ngoài ra không còn sự lựa chọn nào khác.

Năm đại hán áo xanh đi đến trước bàn, một hàng dài sóng vai đứng yên, một đại hán cầm đầu ôm quyền nói:

- Vị này phải chăng chính là Do tổng tiêu đầu của Tứ Hải tiêu cục?

Do Nhân Kiệt ung dung ngẩng lên nói:

- Vâng, chư vị có điều chi kiến giáo?

Hán tử ấy nhếch môi cười:

- Ý của các huynh đệ là muốn xin Do đại tiêu đầu ban cho một bữa cơm ăn?

Rất rõ ràng, bọn này tuy muốn gây sự, nhưng lại không muốn để lộ thân phận, nên mới xuất hiện với thái độ của kẻ côn đồ.

Do Nhân Kiệt biết năm tên này cao lắm cũng chỉ là hàng hộ đàn, chàng vốn định thẳng thắn giải quyết vấn đề. Nếu qua đó khiến cho nữ ma đầu kia ra mặt, chàng sẽ nhân cơ hội này triệt để tiêu diệt phân đàn Ba Đông.

Thế nhưng, chàng nghĩ đến cương vị tiêu sư hiện nay của mình, thấy làm như vậy không khỏi quá đáng. Nhất là trong chuyến đi này, chàng luôn có cảm giác đầy thân bí. Nếu để mặc cho tiếp tục phát triển, rất có thể hãy còn sự phát hiện kinh người hơn nữa, chàng chẳng vì khoái ý nhất thời mà làm ảnh hưởng đến chuyến đi này. Do đó, sau cùng chàng đã quyết định cố sức nhẫn nhịn, cho đến khi nào không nhẫn nhịn được nữa hãy tính.

Thế là chàng vờ như chợt hiểu ra mục đích và thân phận của đối phương, reo lên:

- À, ra vậy... không thành vấn đề, chỉ là việc nhỏ nhặt thôi. Dám xin năm vị bằng hữu cứ đưa ra con số tại đây, thế nào?

Gã đại hán cầm đầu thấy chàng dễ dãi như vậy, nhất thời lại đâm ra bối rối, không biết ứng phó sao cho phải.

Gã đại hán đứng cuối hàng tiếp lời:

- Luật lệ ở đây là hàng hóa theo thời giá, thu lấy một phân!

Khốn kiếp! Thu lấy một phân giá trị hàng hóa thì kẻ khác lấy gì mà sống?

Nhưng Do Nhân Kiệt vẫn bình thản nói:

- Vậy theo năm vị thì tám ngàn cân đồng, thời giá là bao nhiêu?

Đại hán ấy như không thỏa mãn:

- Chỉ là tám ngàn cân đồng ư?

Do Nhân Kiệt gật đầu:

- Vâng, chỉ là tám ngàn cân đồng.

Gã đại hán đầu tiên cười khẩy:

- Láo!

Do Nhân Kiệt hất hàm:

- Sao gọi là láo?

- Lần áp tải này đến ba vị tiêu đầu và một tổng tiêu đầu mà hàng hóa chỉ là tám ngàn cân đồng, nếu đó là do Tần mỗ nói ra thì các hạ tin hay không?

- Nếu như Do mỗ có ý đồ khác thì không tin.

Đại hán ấy biến sắc:

- Các hạ nói năng nên cẩn thận một chút là hơn.

Do Nhân Kiệt him híp mắt:

- Do mỗ nói năng như vậy là cẩn thận lắm rồi, nếu các vị bằng hữu vẫn cảm thấy trái tai thì Do mỗ cũng chẳng biết sao hơn.

Đại hán đứng cuối nháy mắt, xen lời:

- Ba Đông đây còn một luật lệ nữa, đại tiêu đầu có muốn tham khảo chẳng?

Do Nhân Kiệt gật đầu:

- Xin sẵn sàng.

Đại hán ấy hắng giọng:

- Đó là nếu hàng hóa không định giá được thì sẽ thu theo số người hộ tiêu, một tiêu sư trăm lạng, tổng tiêu đầu gấp đôi.

Do Nhân Kiệt ung dung ngẩng lên:

- Tổng cộng năm trăm lạng, đúng chẳng?

Tất cả mọi tửu khách hiện diện thấy đều sửng sốt, ngay cả năm đại hán áo xanh cũng lộ vẻ bán tín bán nghi. Chẳng phải sao? Năm trăm lạng bạc cơ hồ phân nửa trị giá của tám ngàn cân đồng. Nếu là một tiêu sư ương hèn nhút nhát thế này thì nhận áp tải làm gì?

Song sự thật rõ ràng ngay trước mắt, họ không tin cũng chẳng thể được. Bởi Do Nhân Kiệt nói xong, liền thò tay vào lòng, lấy ra một chiếc túi da, trút ra một nắm kim châu thản nhiên để lên trên bàn.

Gã đại hán cầm đầu họ Tần mắt liền sáng lên, đưa tay toan hốt lấy.

Do Nhân Kiệt nhanh tay bụm lại nói:

- Hãy khoan!

Đại hán họ Tần lại biến sắc:

- Các hạ đã hối hận ư?

Do Nhân Kiệt nhẹ lắc đầu:

- Điều ấy bằng hữu yên tâm, nếu Do mỗ tiếc số tiền huê hồng này thì đâu có lấy ra và đã lấy ra rồi là không thu về nữa, trừ phi...

- Trừ phi sao?

- Trừ phi các vị bằng hữu không chịu nể mặt.

Đại hán họ Tần cường hắng hắc:

- Đó thì cũng xin các hạ hãy yên tâm.

Do Nhân Kiệt gật đầu:

- Vậy thì tốt!

Đoạn ngã người dựa vào ghế, bàn tay đặt trên kim châu rụt về, cầm lấy ấm rượu trước mặt, ung dung đưa lên miệng uống một hớp nhỏ.

Đại hán họ Tần cười khẩy đưa tay tới trước, nhưng bỗng biến sắc mặt, cánh tay đưa ra cũng khựng lại khi còn cách mặt bàn chừng ba tấc.

Thì ra năm hạt kim châu vàng lóng lánh đã lún sâu vào mặt bàn, chỉ lộ ra ngoài năm đốm sáng vàng, muốn lấy ra chỉ có hai cách. Nếu không thể bằng vào chân lực nội gia hút lấy thì phải dùng dao búa bổ chiếc bàn ra.

Đại hán họ Tần sắc mặt từ đỏ chuyển sang trắng, rồi từ trắng sang xanh, sau cùng trở thành tái ngắt.

Mọi tửu khách thấy vậy đã quên mất mình đang ở đâu, bất giác lớn tiếng hoan hô vang dội.

Năm đại hán áo xanh tuy thấy đều trong lòng hiểu rất rõ, dù năm người hợp sức cũng chẳng phải là đối thủ của chàng thiếu niên này. Song tình thế đã trèo lên lưng cọp, bắt buộc đành phải liều mạng thôi.

Ngay khi năm gã đại hán cắn răng vừa định xuất thủ, lão nhân lưng gù bỗng bước vội đến nói:

- Chư vị hãy khoan!

Năm đại hán áo xanh vốn trong tình thế bất đắc dĩ, giờ đã có cấp trên đứng ra giải vây, dĩ nhiên vui lòng dừng tay ngay.

Do Nhân Kiệt thì không nén được có chút tức giận, ngoảnh sang nhếch môi cười nói:

- Lão tiên sinh ra mặt thật là đúng lúc!

Lão nhân lưng gù hiển nhiên đã biết vị tổng tiêu đầu Tứ Hải này chẳng phải tay vừa, không nhịn được cũng phải nhịn, bằng không sẽ tự chuốc nhục vào thân.

Do đó, lão đành tỏ vẻ trước những lời nói mai mỉa của Do Nhân Kiệt, vòng tay cười giả lả nói:

- Xin khách quan bỏ qua cho, người buôn bán cũng có nỗi khó khăn của người buôn bán, nếu mọi người chỉ động khẩu bất động thủ thì không sao, còn như thật sự động thủ thì tiểu điểm dĩ nhiên chẳng thể bàng quan tọa thị. Cũng may là đôi bên đã nói rõ ràng, sự tranh chấp chỉ có vậy, mặc dù chủ nhân tiểu điểm không có mặt, nhưng lão phu cũng quyết định được, mọi sự cứ tính hết với tiểu điểm được rồi.

Đoạn giả vờ xô năm đại hán áo xanh đến cửa thang lầu, rồi bảo mấy tên phổ ky làm bộ làm tịch đưa xuống lầu.

Do Nhân Kiệt không yên tâm về ba chiếc thuyền, nên liền thu lại năm hạt kim châu, cũng theo sau trả tiền xuống lầu.

Về đến thuyền thì trời đã tối. Tả Thủ Thần Kiếm và Bát Thủ Nhân Viên liền xúm lại hỏi thăm về tình hình trong thành. Do Nhân Kiệt bèn thuật lại sự việc đã xảy ra trên tửu lầu.

Hà Đại Bảo tranh trước nói:

- Vậy là đêm nay... chắc là sẽ được xem trò vui rồi...

Do Nhân Kiệt lắc đầu trầm ngâm nói:

- Bọn ấy tuy chưa chịu thôi, nhưng không hành động ngay đâu, rất có thể sẽ chờ khi thuyền rời khỏi Ba Đông...

Bát Thủ Nhân Viên tiếp lời:

- Theo tại hạ suy đoán thì bọn ấy sau khi trông thấy tổng tiêu đầu giở bản lĩnh ra, từ nay nhất định sẽ không dám hành động công khai, nếu có đến cũng chẳng dùng thủ đoạn quang minh chính đại, nên tại hạ nghĩ được một cách ứng phó, có điều chẳng rõ tổng tiêu đầu có đồng ý hay không?

- Cách gì vậy?

- Tiên hạ thủ vi cường!

- Ý Khổng huynh có phải là không chờ bọn họ tìm đến, đêm nay chúng ta cứ kéo đến tấn công trước chứ gì?

- Đúng vậy, qua lời kể của tổng tiêu đầu, tửu lầu ấy hẳn chính là sào huyệt của bọn chúng!

Hà Đại Bảo gật đầu xen lời:

- Mỗ cũng có nghe người nói đến, tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ ngộ nạn, quả là một ý kiến hay!

Do Nhân Kiệt lắc đầu:

- Vậy không được ổn thỏa lắm!

Bát Thủ Nhân Viên thắc mắc hỏi:

- Không ổn thỏa ở chỗ nào?

- Tục ngữ có câu “muốn người không biết, trừ phi đừng làm”. Tin này một khi lan truyền đi thì cái chiêu bài Tứ Hải tiêu cực của chúng ta sẽ...

Tả Thủ Thần Kiếm tiếp lời:

- Tổng tiêu đầu lo nghĩ rất phải, tiêu sư áp tải mà rời khỏi tiêu hàng đi giết người bừa bãi, đành rằng không phải giết người tốt, nhưng đồn đại đi cũng chẳng hay ho gì.

Bát Thủ Nhân Viên chau mày:

- Tục ngữ có câu “minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng”, chả lẽ chúng ta lại chờ đón chịu đựng những trò quái quỷ của bọn ấy hay sao?

Do Nhân Kiệt nhẹ lắc đầu:

- Biết làm sao hơn? Nếu miếng cơm của nghề bảo tiêu mà dễ ăn thì những tiêu cục khác đâu có đóng cửa. Cũng may là bọn này khả năng có hạn, chỉ cần chúng ta đề cao cảnh giác, liệu họ cũng chẳng giở ra được trò trống gì đâu.

Tả Thủ Thần Kiếm bỗng hỏi:

- Tổng tiêu đầu mới vừa nói là sau khi lên lầu không lâu đã thấy một người có thân hình ngũ đoản, dường như đã báo cáo tin chẳng lành gì đó đối với lão sư già lưng gù, vậy theo tổng tiêu đầu thì có liên quan đến chuyến tiêu hàng này của chúng ta chẳng?

Do Nhân Kiệt gật đầu:

- Vâng, việc ấy cũng đã khiến tiểu đệ hết sức bàng khuâng, có thể có liên quan, mà cũng có thể không liên quan. Nếu như có liên quan thì rất có thể là báo cáo về việc tốp người phái xuất thứ nhất của họ đã gặp nạn tại phụ cận miếu Hoàng Lăng.

Tả Thủ Thần Kiếm thoáng ngạc nhiên:

- Tổng tiêu đầu cho rằng đầu người ở miếu Hoàng Lăng chính là một trong số bọn ấy ư?

- Phải!

- Vậy thì đối phương là ai?

- Đó chính là điều mà tiểu đệ thắc mắc, bởi lẽ nào lại có các vị bằng hữu nào đó đã giúp đỡ bốn cục mà lại không nhận công lao? Điều ấy thật khó có thể hiểu được!

Hà Đại Bảo xen lời:

- Đó cũng chưa hẳn là vì Tứ Hải tiêu cục, biết đâu đối phương chỉ vì có giao tình với một người nào đó trong chúng ta cũng không chừng?

Bát Thủ Nhân Viên và Tả Thủ Thần Kiếm cùng nói:

- Nhận xét của Hà huynh cũng chẳng phải vô lý!

Do Nhân Kiệt gật đầu mỉm cười, ném cho Hà Đại Bảo cái nhìn khen ngợi. Chàng không ngờ kẻ ngu cũng có lúc sáng suốt thế này, sự suy luận ấy quả là hợp tình hợp lý.

Thế nhưng, đối phương đã hạ thủ là vì người nào trong số họ? Do Nhân Kiệt cho rằng quyết không phải là mình, bởi người có mối quan hệ với chàng chỉ có ân sư và

Thiên Sơn Tam Nghĩa, nhưng bốn người ấy chẳng một ai sử dụng binh khí cả. Đêm nay quả nhiên bình an vô sự. Hôm sau, thuyền rời khỏi Ba Đông, lúc trưa đi ngang qua cửa Cung Độ, chiều tối thì đến Nam Mộc Viên, đêm ấy neo thuyền nghỉ lại tại đó.

Bởi qua nữa là đến Vu Hạp, nước chảy rút xiết và nhiều đá ngầm, khi đi đêm phải có người hướng dẫn dày dặn kinh nghiệm mới dám vượt qua.

Ăn tối xong, Tả Thủ Thần Kiếm và Bát Thủ Nhân Viên cùng đến bàn bạc kế hoạch.

Bát Thủ Nhân Viên nói trước:

- Khổng mỗ thấy đêm nay nhất định sẽ không được bình yên.

Do Nhân Kiệt gật đầu, quay sang Tả Thủ Thần Kiếm hỏi:

- Theo nhận xét của Chu huynh, nếu kẻ địch đến, có thể sử dụng thủ đoạn gì?

Tả Thủ Thần Kiếm ngẫm nghĩ một hồi mới đáp:

- Theo Chu mỗ suy đoán thì nếu kẻ địch về mặt nhân lực không nắm chắc phần thắng, rất có thể sẽ áp dụng hai cách, một là phóng hỏa, hai là lén đục đáy thuyền.

Do Nhân Kiệt gật đầu:

- Tiểu đệ cũng nghĩ như vậy!

Hà Đại Bảo hoảng kinh:

- Vậy thì ghê gớm quá! Hà Đại Bảo này không sợ quyền thương đao kiếm, chỉ sợ nước với lửa mà thôi!

Do Nhân Kiệt mỉm cười:

- Thủy hỏa vô tình, ai mà chả sợ? Sợ thì có giải quyết được vấn đề chẳng?

Hà Đại Bảo đảo tròn mắt mấy lượt, bỗng nói:

- Không, mỗ chả sợ nữa!

- Sao vậy?

- Mỗ nhớ lão đệ có nói là lão đệ cũng chỉ bơi qua được một con sông nhỏ, bây giờ mọi người đều ở cả trên thuyền, lão đệ đã không sợ, lẽ nào mỗ lại sợ?

Bát Thủ Nhân Viên bỗng sốt sắng nói:

- Thế này vậy, đêm nay chúng ta hãy phân công hợp tác, việc trên thuyền giao cho ba vị, dưới nước thì Khổng mỗ một mình gánh lấy, bọn ấy nếu không tính đến việc đục thuyền thì thôi, còn không Khổng mỗ dám cam đoan là không một tên nào có thể sống mà rời khỏi.

Do Nhân Kiệt thoáng lưỡng lự:

- Tiểu đệ đã được chứng kiến công phu dưới nước của Khổng huynh rồi, nhưng Khổng huynh một mình liệu ứng phó nổi chăng?

Bát Thủ Nhân Viên cười tiếp lời:

- Tổng tiêu đầu hãy yên tâm!

Thế là mọi người bèn quyết định như vậy. Bát Thủ Nhân Viên chịu trách nhiệm tuần thị dưới nước bắt đầu từ canh hai. Tả Thủ Thần Kiếm và Hà Đại Bảo phụ trách canh ba và canh tư, canh năm nguy hiểm nhất thì do Do Nhân Kiệt đích thân canh phòng.

Phân chia nhiệm vụ xong, mọi người ai về thuyền nấy. Do Nhân Kiệt mặc nguyên áo quần nằm xuống chiếu, lát sau đã ngủ mất. Đến nửa đêm, chàng bỗng giật mình tỉnh giấc bởi một tiếng vang quá lạ, một thứ bản năng tự vệ do lâu ngày thành thói quen đã khiến chàng chưa mở mắt đã rút lấy ngọn phán quan bút từ dưới gối ra, đồng thời tung mình đứng dậy.

Hà Đại Bảo vừa từ ngoài bước vào sững sốt nói:

- Lão đệ sao thế này?

Do Nhân Kiệt nhìn rõ là Hà Đại Bảo bèn chau mày nói:

- Chưa đến phiên gác của đại ca, đại ca đi đâu vậy?

Hà Đại Bảo cúi gầm mặt nói:

- Mỗ trông to lớn là vậy, nhưng chẳng hiểu sao... lại không được gan dạ, hễ gặp lúc gay cấn là khó mà ngủ được...

Do Nhân Kiệt rất hiểu tâm trạng ấy, lúc chàng mới bước chân vào chốn giang hồ thì cũng vậy thôi! Chàng bèn dịu giọng nói:

- Đó đâu phải là không gan dạ...

Hà Đại Bảo lắc đầu cướp lời:

- Lão đệ khỏi giữ thể diện cho mỗ, mỗ rất hiểu rõ về mình mà!

Do Nhân Kiệt kéo y ngồi xuống, nghiêm chỉnh nói:

- Tiểu đệ nói đây toàn là sự thật, nếu đại ca không hiểu, tiểu đệ xin nêu lên một ví dụ, đại ca từng làm tiêu sư bao giờ chưa?

- Lão đệ cũng vậy thôi, nhưng tại sao lão đệ lại bình tĩnh ung dung thế này?

- Vậy chứ đại ca từng giao chiến sinh tử với kẻ thù bao giờ chưa?

- Đương nhiên là có!

- Vậy lúc bấy giờ đại ca có cảm thấy sợ không?

- Không hề!

- Vậy đại ca phải nên lấy làm lạ, đứng trước cái chết mà còn không sợ, vậy thì tại sao chỉ nghe chút gió động lại sợ sệt đến vậy?

Hà Đại Bảo ngăn người:

- Ủ nhĩ! Quả là quái lạ, nếu lão đệ không nói, mỗ cũng chẳng nghĩ đến, vậy là nguyên nhân gì?

Do Nhân Kiệt mỉm cười:

- Nguyên nhân rất đơn giản, đó là vì kẻ địch trước kia đều đến từ trước mặt, còn phen này thì ngược lại, cho dù người quả cảm đến mấy, nếu có kẻ báo trước sẽ ám toán bất kỳ lúc nào, liệu yên tâm bình thản được chăng? Đại ca giờ đã hiểu rồi chứ?

Hà Đại Bảo trở mặt gật đầu, dường như đã hiểu ra phần nào.

Do Nhân Kiệt lại nói tiếp:

- Do đó, Hà đại ca nên biết đó không phải là vấn đề gan dạ hay hèn nhát, mà là đã quen với cuộc sống như vậy hay chưa? Hà đại ca thử nghĩ, Kim Bút Lệnh Hồ đại hiệp là hạng người nào, vậy mà đại ca lại kiên quyết rời khỏi Thiên Long phủ chỉ vì gai mắt trước tác phong của ông ấy, thử hỏi một người hèn nhát có dám làm như vậy hay không?

Hà Đại Bảo vui mừng:

- Đa tạ lão đệ, giờ thì mỗ đã biết, thì ra Hà Đại Bảo này chẳng phải là một kẻ hèn nhát.

- Đương nhiên rồi! Hà đại ca từ nay chỉ cần nhớ là phàm có ý định ám toán, đại đa số đều là hạng tiểu nhân tầm thường, không đáng bận tâm đến.

Hà Đại Bảo lập tức tinh thần phấn chấn, thò đầu ra ngoài khoang nhìn trời rồi nói:

- Đến phiên gác của mỗ rồi!

- Hãy cẩn thận một chút, hễ có động tĩnh gì là gọi tiểu đệ dậy ngay, không được tự ý hành động hay động thủ với đối phương, biết chưa?

Hà Đại Bảo ra khỏi khoang, Do Nhân Kiệt bắt đầu ngồi xếp bằng điều tức, qua một canh nửa là đến phiên gác của chàng rồi.

Chừng nửa giờ sau, Hà Đại Bảo bỗng đứng nơi cửa khoang thấp giọng hỏi:

- Lão đệ đã ngủ chưa?

Do Nhân Kiệt ngẩng lên hỏi:

- Việc gì vậy?

- Lão đệ ra đây mau, dường như trên bờ có người đang giao đấu!

Do Nhân Kiệt vội cầm phán quan bút tung mình ra ngoài, lúc này vừa qua canh tư chưa lâu, trăng hạ tuần nghiêng treo phía trời tây, từng áng mây chậm chậm trôi qua, ánh trăng thoát tối thoát sáng, ở phía đông nam cách bờ không xa vọng đến tiếng quát tháo văng vẳng, dường như số người rất đông giữa hai phái đang diễn ra một cuộc hỗn chiến ác liệt.

Hà Đại Bảo thấp giọng hỏi:

- Phen này hẳn không phải ngẫu nhiên nữa chứ?

Do Nhân Kiệt gật đầu lặng thinh, vẫn ngưng thần lắng nghe.

Hà Đại Bảo lại hỏi:

- Lão đệ, chúng ta có nên lên bờ xem không?

Do Nhân Kiệt khoát tay:

- Hà đại ca hãy đi gọi Chu sư phụ đến đây trước đã!

Lát sau, Tả Thủ Thần Kiếm Chu Tử Minh từ trên chiếc thuyền phía trước cầm kiếm phi thân phóng qua, chưa đứng yên đã cất tiếng hỏi:

- Bọn kia đã đến rồi ư?

Do Nhân Kiệt chau mày:

- Vâng, nhưng chẳng rõ lại là các vị bằng hữu nào đang trợ giúp chúng ta. Chu huynh hãy nghe tiếng sát phạt kia xem!

Tả Thủ Thần Kiếm lắng nghe một hồi đoạn hỏi:

- Tổng tiêu đầu định thế nào?

Do Nhân Kiệt ngẫm nghĩ chốc lát, kiên quyết nói:

- Bất luận xảy ra biến cố thế nào, chúng ta cũng không rời khỏi ba chiếc thuyền này.

- Tổng tiêu đầu sợ trúng kế diệu hổ ly sơn của kẻ địch phải không?

- Đó là điều phải thận trọng!

- Trên ba chiếc thuyền chỉ là tám ngàn cân đồng, tổng giá trị chưa đến một ngàn lạng bạc, chả lẽ tổng tiêu đầu không nhận thấy...

- Đúng như Chu huynh đã nói, số đồng ấy quả chẳng đáng giá là bao, nhưng Chu huynh nên biết là kẻ địch cũng rất rõ điều ấy. Số hàng này đã không có giá trị cướp đoạt, thế sao kẻ địch lại phải hai lần ba lượt kéo đến hạ thủ thế này?

Tả Thủ Thần Kiếm như vỡ lẽ:

- Phải rồi, Chu mỗ nhất thời hồ đồ, cơ hồ quên mất điều ấy!

Do Nhân Kiệt lại nói tiếp:

- Nếu kẻ địch với mục đích muốn phá hủy chiêu bài bốn cực, chúng ta chẳng thể không thận trọng, chẳng những tiêu hàng không thất thoát được, mà ngay cả nhân mạng trên ba chiếc thuyền cũng không thể tổn thất một người. Còn về việc các vị bằng hữu đã mấy phen trợ giúp chúng ta, biết đâu họ chẳng phải chỉ lợi dụng chúng ta làm mồi, để giải quyết ân oán riêng tư của họ? Nếu đúng vậy thì chúng ta hà tất phải nhọc lòng lo cho họ làm gì?

Tả Thủ Thần Kiếm gật đầu liên liên:

- Tổng tiêu đầu nói không sai, những người ấy quả không giống như có ý trợ giúp chúng ta!

Do Nhân Kiệt cười khẩy:

- Nếu tiểu đệ không phải đa nghi, ngay cả người trung niên hôm qua trên tử lâu cũng chẳng tốt lành gì!

Tả Thủ Thần Kiếm ngăn người:

- Ý tổng tiêu đầu là...

- Đặt giả thiết là y bởi đã biết rõ tử lâu ấy là sào huyệt của bọn phỉ, mới cố tâm vạch trần thân phận của tiểu đệ, hầu ngồi hưởng lợi ngư ông, theo Chu huynh thì tiểu đệ có đổ oan cho y hay không?

Tả Thủ Thần Kiếm sức nhớ ra:

- Phải rồi! Lúc bấy giờ nhà thuyền chỉ cho đám đông biết người hộ tiêu gồm những ai, nhưng chúng ta khi ấy đều ở trong khoang thuyền, vậy thì sao y lại biết được tổng tiêu đầu?

- Rất tiếc lúc ấy tiểu đệ không nghĩ đến, lại còn lo cho sự an toàn của y, không thì đã cho y thưởng thức thủ đoạn của Do Nhân Kiệt này rồi!

Hà Đại Bảo bỗng kinh ngạc kêu lên:

- Ủa, hãy nghe xem, tiếng động đã ngưng rồi!

Do Nhân Kiệt và Tả Thủ Thần Kiếm bèn chú ý lắng nghe một hồi, quả nhiên đã hoàn toàn tĩnh lặng. Ngay khi ấy, Bát Thủ Nhân Viên nhô đầu khỏi mặt nước đối không khí, Do Nhân Kiệt vội lớn tiếng nói:

- Khổng huynh hãy lên đi, đêm nay vô sự rồi!

Bát Thủ Nhân Viên trèo lên mũi thuyền hỏi:

- Sao biết là đã vô sự?

Do Nhân Kiệt bèn thuật lại mọi sự vừa qua. Nghe xong, Bát Thủ Nhân Viên hỏi:

- Chúng ta có cần phái người đi xem thử không?

Do Nhân Kiệt lắc đầu:

- Không cần vội, người sống đã bỏ đi hết, kẻ chết không ai mang đi, chờ trời sáng hãy đi cũng vậy thôi!

Hà Đại Bảo bồng hỏi:

- Bây giờ chưa đến canh năm, bọn ấy có khi nào quay trở lại nữa không nhỉ?

Do Nhân Kiệt cười nói:

- Giờ đến sáng do tiểu đệ phụ trách, mọi người đi ngủ đi!

Khi trời sáng, Do Nhân Kiệt để Hà Đại Bảo ở lại trông thuyền, cùng Tả Thủ Thần Kiếm và Bát Thủ Nhân Viên lên bờ, đến nơi đêm qua đã xảy ra cuộc chiến xem xét.

Nơi xảy ra cuộc chiến gần một khu rừng cách bờ chừng nửa dặm, kết quả thống kê gồm mười một tử thi, trong số có năm đại hán áo xanh, lão nhân lưng gù và gã phổ ky tai to trên tửu lầu Ba Đông.

Bát Thủ Nhân Viên bồng lật một tử thi lên, thảng thốt nói:

- Có cả nữ nhân nữa!

Do Nhân Kiệt gật đầu, miệng tuy không nói nhưng lòng thì nghĩ, vậy là Thiên Ma Giáo phải điều một nhóm người mới bổ khuyết cho phân đàn Ba Đông rồi.

Tả Thủ Thần Kiếm ở bên kia bồng lớn tiếng gọi:

- Tổng tiêu đầu đến đây xem mau!

Do Nhân Kiệt vội đi đến gần hỏi:

- Chu huynh phát hiện được gì vậy?

Tả Thủ Thần Kiếm chỉ tay xuống đất nói:

- Tổng tiêu đầu nhận ra đây là ý nghĩa gì chẳng?

Do Nhân Kiệt nhìn theo hướng tay chỉ, thì ra đó là một giòng máu đỏ từ một vũng máu chảy dài chừng bốn trượng về phía bờ sông, vào đến một bãi cỏ mới nhạt dần và cách chừng năm sáu bước lại có vài giọt máu rơi vãi.

Do Nhân Kiệt ngẫm nghĩ chột lát đoạn nói:

- Rất có thể đó là dấu vết do kéo một tử thi đi mà ra!

Tả Thủ Thần Kiếm thắc mắc:

- Bao nhiêu tử thi không động đến, vì lẽ gì lại kéo đi một tử thi?

- Dễ hiểu thôi, Chu huynh không thấy là vết thương của mười một tử thi không hoàn toàn giống nhau hay sao?

Tả Thủ Thần Kiếm gật đầu:

- Đúng vậy, dường như phen này phía kia không chỉ có một người.

- Nhưng cũng không quá ba người.

Tả Thủ Thần Kiếm ngạc nhiên:

- Sao tổng tiêu đầu biết?

- Bởi mười một tử thi này đa số chết bởi đao kiếm, dường như chỉ có hai là chết bởi chưởng lực, và chín người chết bởi đao kiếm, vết thương đều cùng một bộ vị, đó chẳng phải một bằng chứng rõ ràng là gì? Bằng không thì những người khác chả lẽ đều đứng ngoài, bằng quang hay sao?

- Phải rồi, nếu phía kia mà trên ba người thì đâu chỉ táng mạng có một!

- Bây giờ đến lượt tiểu đệ thỉnh giáo Chu huynh một điều.

- Tổng tiêu đầu có điều chi kiến giáo?

Do Nhân Kiệt đảo mắt nhìn quanh:

- Chu huynh đã xem xét hết mười một tử thi này chưa?

- Rồi!

- Qua vết kiếm của chín tử thi này, Chu huynh có nhận xét thế nào về thân thủ của người sử dụng kiếm ấy?

- Theo Chu mô thì người ấy nhất định là một danh gia kiếm thuật hiếm thấy!

- So với Chu huynh thế nào?

- Chu mô tự hổ không bằng!

Do Nhân Kiệt gật đầu, không nói tiếp nữa. Sau đó, ba người lại lục soát khắp cả trong và ngoài cùng, nhưng không còn phát hiện gì khác nữa.

Thế là ba người cùng bắt tay đào một cái hố to, chôn hết mười một tử thi vào, rồi mới quay trở về thuyền.

Giờ đây, mỗi lúc càng gần địa điểm đến – thị trấn Tự Cống – và danh tiếng của Tứ Hải tiêu cục cũng mỗi lúc mỗi thêm lừng lẫy.

Tin tức cũng chẳng rõ từ đâu lan truyền ra, sau khi thuyền qua khỏi Vu Hạp, cứ đến một bến sông lớn đều nghe người bàn luận về các sự kiện đã gặp trong chuyến đi này của họ. Trong lời đồn đại, Tả Thủ Thần Kiếm Chu Tử Minh và Trung Châu Tiết Hán Hà Đại Bảo đều trở thành đấng đại anh hùng tài ba lỗi lạc, còn Kim Bút Thần Hiệp Do Nhân Kiệt thì càng được thêu dệt đến mức cơ hồ trở thành một nhân vật trong thần thoại.

Tả Thủ Thần Kiếm, Bát Thủ Nhân Viên và Hà Đại Bảo đều hết sức thắc mắc hỏi Do Nhân Kiệt, nhưng chàng chỉ cười lặng thinh.

Sau cùng ba người nằng nặc hỏi mãi, chàng đành nói:

- Tiểu đệ tuy đã đoán biết phần nào đầu dây mối nhợ, nhưng hiện tại chưa tiện nói ra. Tuy nhiên, tiểu đệ có thể cho biết trước một điều, đó là chuyến đi này xin mọi người cứ yên tâm mà ngủ, bất kể bên ngoài xôn xao thế nào, tiểu đệ cam đoan các vị sẽ bình yên về đến Huê Dung.

Tả Thủ Thần Kiếm như chợt hiểu ra, Bát Thủ Nhân Viên cũng không ngớt gật đầu, chỉ Hà Đại Bảo là vẫn chẳng hiểu ất giáp gì cả.

Do Nhân Kiệt vốn chỉ định giấu giếm mỗi một mình Hà Đại Bảo, bởi chàng sợ một khi y hiểu ra sự thật, có thể sẽ không nén được thổ lộ với nhà thuyền, lúc ấy thật sự chuốc lấy phiền phức cũng không chừng.

Mấy hôm sau thuyền đến thị trấn Tự Cống, vị thương buôn họ Từ quả nhiên đứng hẹn chờ sẵn ở ngoài thành.

Việc bán đồng ra và mua muối ăn vào đã mất gần ba hôm. Trong thời gian ấy, theo quy định thì tiêu sư sáp tải có thể tự do đi lại, nhưng Do Nhân Kiệt đã dặn bảo trước, trong ba hôm ấy, Chu, Khổng, Hà ba người không được rời thuyền một bước. Chàng còn nói, khi nào thuyền khởi hành, họ muốn ăn uống hay vui chơi tùy thích.

Chu, Khổng hai người đều hiểu ý chàng, còn Hà Đại Bảo thì vốn rất vâng lời chàng, dĩ nhiên cũng chẳng phản đối.

Ba hôm nhanh chóng trôi qua. Nay mọi sự đã xong xuôi, chỉ chờ chủ hàng dặn bảo là khởi hành ngay.

Sau trưa, vị thương buôn họ Từ vội vã đến nơi. Do Nhân Kiệt ra đón hỏi:

- Bao giờ thì khởi hành?

- Ngày mai!

- Đã thỏa thuận là trưa chiều hôm nay khởi hành rồi kia mà?

- Vì có chút việc đột xuất, định thương lượng với tổng tiêu đầu.

- Việc gì?

- Ở đây có mấy vị khách thương, hàng hóa đã lo xong, nhưng vì đường đi không được yên ổn nên đến nay vẫn còn ở lại, khi nãy có đến gặp Từ mỗ, bảo Từ mỗ đến thương lượng với tổng tiêu đầu xem có thể cho họ tháp tùng theo thuyền của chúng ta hay không, về mặt thù lao không thành vấn đề, tùy tổng tiêu đầu ra giá.

- Họ tổng cộng có bao nhiêu thuyền?

- Cũng ba chiếc!

- Chủ hàng có mấy người?

- Ba!

- Điều là bạn của đại gia chứ?

- Vâng!

- Ba chiếc thuyền kia chuyên chở hàng hóa gì?

- Một thuyền da thú, một thuyền thuốc lá và một thuyền thuốc nhuộm với dược liệu.

- Thuyền ở đâu?

Thương buôn họ Từ quay lại đưa tay chỉ:

- Đó, mấy chiếc thuyền đó ở kia, hai chiếc giống như thuyền chúng ta, chiếc rộng hơn kia là chở dược liệu và thuốc nhuộm.

- Còn người đâu?

- Điều ở trong thành chờ phúc đáp!

- Để Do mỗ bàn với các vị tiêu sư rồi quyết định được chăng?

- Vâng, đương nhiên là được!

Do Nhân Kiệt liền cho mời Chu Tử Minh, Khổng Nghĩa Dương và Hà Đại Bảo đến hỏi ý kiến. Ba người đều bảo tùy tổng tiêu đầu quyết định. Do Nhân Kiệt suy nghĩ một hồi, sau cùng quyết định chấp nhận vụ làm ăn này.

Chàng trở ra gặp thương buôn họ Từ nói:

- Xong rồi, nhưng xin ba vị khách ấy trước hết hãy chấp nhận ba điều kiện!

- Ba điều kiện gì?

- Một là phải kiểm tra hàng hóa trước khi khởi hành, xem có thật sự đúng như lời đã nói hay không.

- Đó là lẽ đương nhiên, việc ấy không cần phải nói!

- Hai là chủ hàng phải đi theo thuyền, không được mang theo bộc tòng, thuyền đi hay dừng đều do Do mỗ quyết định.

- Đó cũng không thành vấn đề, ba người họ đều đi một mình, không có bộc tòng, còn về những chi tiết trong chuyến đi vốn là thuộc quyền các vị tiêu sư, hẳn họ rất hiểu điều ấy! Còn điều kiện thứ ba?

- Ba là nếu giữa đường gặp tai nạn, chỉ riêng thuyền ba người bị tổn thất thì Do mỗ bằng lòng bồi thường bảy phần theo thông lệ, còn như sáu thuyền đều bị cướp và bốn chúng tôi đều bị thương thì chúng tôi là tiêu sư áp tải đã cố gắng hết sức mình, Do mỗ sẽ không chịu trách nhiệm bồi thường!

- Còn về thù lao?

- Thu phí năm ngàn lạng bạc, họ cứ đi dò giá các nơi. Sau khi đã quyết định, mỗi người hãy mang đến đây một tấm hóa đơn hàng hóa.

- Được, tối nay sẽ gặp lại, năm ngàn lạng bạc kể ra cũng không cao, có lẽ họ sẽ chấp nhận.

Tối hôm ấy, thương buôn họ Từ đúng hẹn cùng ba khách thương lên thuyền. Ngoài trừ mang đến một ngàn lạng bạc ứng trước, còn mang đến ba tấm hóa đơn hàng hóa.

Do Nhân Kiệt thấy ba khách thương này quả đều là người buôn bán thật thà, bèn nhận lấy tiền bạc và hóa đơn, lập tức bảo Chu Tử Minh, Khổng Nghĩa Dương và Hà Đại Bảo chia nhau lên ba chiếc thuyền kia kiểm tra hàng hóa.

Mãi đến canh đầu, ba người mới lần lượt về báo, đều bảo hàng hóa hoàn toàn đúng như trên hóa đơn.

Hôm sau, vì tiện việc tiếp ứng lẫn nhau trên đường đi, Do Nhân Kiệt sắp xếp sáu chiếc thuyền theo thứ tự như sau: Tả Thủ Thần Kiếm đi trên chiếc thuyền muối đầu tiên, tiếp đến là thuyền chở da thú của thương nhân họ Tống, rồi đến Bát Thủ Nhân Viên đi trên chiếc thuyền muối thứ hai, tiếp nữa là thuyền thuốc lá của thương nhân họ Thiệu, sau đó là Hà Đại Bảo đi trên chiếc thuyền muối thứ ba, còn chàng và thương nhân họ Đàm thì đi trên chiếc thuyền chở đầy dược liệu và thuốc nhuộm sau cùng.

Sáu chiếc thuyền, mỗi chiếc đều cắm một lá tiêu kỳ nhỏ sắc sỡ, do một lá cờ to dẫn trước làm tiền lộ, trông hùng tráng hơn lúc đến nhiều.

Phen này vị thương buôn họ Từ vẫn như trước, theo đường bộ trở về Huê Dung trước, không vì trị giá hàng lên cao mà thay đổi thói quen của mình.

Sau khi thuyền khởi hành, thương nhân họ Đàm bảo nhà thuyền làm cho mấy món ăn, lấy ra một hũ rượu rất lâu năm, đề nghị đối ẩm với Do Nhân Kiệt.

Do Nhân Kiệt mỉm cười nói:

- Đa tạ Đàm đại gia! Theo quy định của bốn cục, tiêu sư trong khi thi hành nhiệm vụ đều tuyệt đối không được uống rượu, tại hạ xin được uống trà hầu tiếp đại gia!

Thương nhân họ Đàm gật đầu:

- Quy định ấy rất đúng, rất nhiều sự việc đều bị hỏng cũng chỉ vì rượu, nhất là những người đi xa, thật không nên gần gũi với cái thứ ấy...

- Đàm đại gia phủ thượng ở đâu?

- Vân Nam!

- Còn hai vị kia?

- Không rõ lắm! Nghe giọng nói Tống huynh dường như là người bản xứ Xuyên Trung, còn Thiệu huynh thì giọng nói rất đặc biệt, như là người Quảng Tây...

Do Nhân Kiệt hết sức ngạc nhiên, nhưng vẫn thản nhiên hỏi:

- Ba vị đã quen biết với Từ đại gia bao lâu rồi?

- Chúng tôi đều chỉ mới gặp nhau lần đầu, vì đều là người buôn bán, lại trọ cùng một khách điểm, sau vài lần chuyện trò là trở thành người quen. Tuy nhiên, thật tình mà nói, Từ huynh quả là người tử tế, phen này nếu không nhờ Từ huynh giới thiệu, ba chiếc thuyền hàng của chúng tôi chẳng rõ phải trì hoãn đến lúc nào!

Do Nhân Kiệt giờ mới hiểu ra họ Từ đã nói dối, nhưng y làm vậy có ích lợi gì cho bản thân? Câu trả lời là chẳng có ích lợi gì cả!

Chẳng những vậy, trái lại còn có điều hại là, nếu chỉ là ba chiếc thuyền muối, có lẽ chưa thể gây nên niềm hứng của bọn cướp, cộng thêm ba chiếc thuyền đầy hàng hóa quý giá nữa, chỉ càng khiến cho bọn cướp thêm muốn mà thôi.

Chả lẽ thương buôn họ Từ không hiểu cái lẽ đơn giản ấy? Chắc là bên trong phải có vấn đề, song đối với Do Nhân Kiệt trong lúc này thì đã không còn gì thắc mắc nữa.

Nếu như chàng đoán không lầm, trong thành Huê Dung không hề có một thương buôn họ Từ nào cả, còn như có thì vị thương buôn họ Từ thật sự nhất định hiện vẫn đang ngồi ở nhà mình.

Chàng dám quả quyết vị thương buôn họ Từ này chắc chắn là Nhất Kiếm Phong Quan và cũng là người trung niên đã làm bại lộ thân phận của chàng trên tửu lầu Ba Đông hôm trước. Do đó trên đường về, Do Nhân Kiệt tuy ngoài mặt ra vẻ nghiêm túc, mỗi ngày đều sớm tuần tối tra, song thật ra trong lòng hết sức yên định. Chàng biết bốn người chỉ là tiêu sư trên danh nghĩa, thật ra còn có những người khác ngầm đi theo bảo vệ, chàng vốn chẳng cần bận tâm đến sự an nguy của chuyến đi này.

Do Nhân Kiệt hiện chỉ lo về một vấn đề khác, tính đến nay chàng rời khỏi tổng đàn Thiên Ma Giáo đã hơn hai tháng, với địa vị Huỳnh kỳ hộ giáo tôn cao như chàng, trễ nãi vài hôm vốn cũng chẳng hề gì, nhưng ít ra phải có nguyên nhân. Chàng vốn định trong chuyến trở về, ở Phụng Tiết hoặc Ba Đông tìm cơ hội lên bờ một phen, với diện mạo Ác Quân Bình đến phân đàn, xuất trình lệnh kỳ bảo phân đàn báo về trên với nội dung là đã phát hiện là Tứ Hải tiêu cục ở Huê Dung rất có thể là do Tứ Phương Bảo hậu thuấn, hiện chàng đang theo dõi điều tra.

Nhưng hiện tại bởi Nhất Kiếm Phong Quan rình rập trong bóng tối, hành động ấy chàng chẳng thể thực hiện được, có lẽ đành phải chờ khi về đến Huê Dung xem có cách gì cứu vãn hay không.

Thuyền vào đại giang, xuôi giòng đi xuống rất nhanh, trên đường quả nhiên không còn xảy ra sự kiện gì nữa. Các phân đàn Thiên Ma Giáo dọc sông dường như đã nhận được mệnh lệnh của tổng đàn, không có hành động châu chấu cản xe nữa.

Nửa tháng sau, sáu chiếc thuyền bình yên về đến Huê Dung. Do Nhân Kiệt giao nhận rõ ràng với chủ hàng, thu đủ tiền thù lao rồi cùng Chu Tử Minh, Khổng Nghĩa Dương và Hà Đại Bảo vào thành.

Bốn người chưa về đến tiêu cục đã nghe một tiếng pháo nổ đinh tai nhức óc, lúc đầu họ tưởng là nhà nào cử hành hôn lễ, khi đến gần mới biết là tiêu cục đã hay tin, đốt pháo mừng đón bốn người công thành trở về.

Tối hôm ấy, trong mục bày tiệc linh đình để tẩy trần cho bốn người, chẳng những có mặt Nhất Kiếm Phong Quan và Lưu Tinh Song Quyền, mà ngay cả Hầu sư gia cũng đến tham dự.

Mọi người chén tạc chén thù, ăn uống vui vẻ cho đến nửa đêm mới giải tán. Trong bầu không khí tưng bừng, Do Nhân Kiệt nhận thấy tên Bùi Gia Minh do Tam Mục Thần Ứng cải dạng đã đặc biệt ân cần kính rượu chàng, hiển nhiên là có ý muốn kết thân. Thế là, đúng như lòng mong muốn của Do Nhân Kiệt, chàng bèn vui vẻ chuyện trò, hai người hết sức tâm đầu ý hợp.

Khi tan tiệc, chàng viện cớ mời Tam Mục Thần Ứng đến phòng mình, chong đèn uống trà chuyện trò trong đêm.

Trước tiên, chàng lược thuật về chuyến đi Xuyên Trung, sau đó hỏi:

- Từ khi Do mỗ rời khỏi, tiêu cục có xảy ra việc gì không?

Tam Mục Thần Ứng trước hết đi đến bên cửa sổ, xem rõ bên ngoài không người, mới quay về chỗ ngồi thấp giọng nói:

- Tổng tiêu đầu biết không, sau khi tổng tiêu đầu rời khỏi, tiêu cục đã liên tiếp mấy phen xảy ra chuyện...

Do Nhân Kiệt vờ ngạc nhiên:

- Bùi huynh bảo là... đã mấy phen xảy ra chuyện...

Tam Mục Thần Ứng lại đưa mắt nhìn ra cửa sổ, châu đầu gần hơn nói:

- Đúng vậy! Lần đầu tiên đã xảy ra vào đêm hôm sau ngày tổng tiêu đầu rời khỏi, đối phương kéo đến trên mười tên, thanh thế quả là kinh khiếp, tiếng huýt gió vang lên cùng khắp, toàn tiêu cục cơ hồ rơi vào vòng bao vây của đối phương...

Do Nhân Kiệt nhận thấy y diễn tả dường như không phải là sự thật, bèn hỏi ngang:

- Đối phương chỉ hư trương thanh thế rồi bỏ đi phải không?

- Hừ, bỏ đi ư?

- Vậy chứ sao không thấy người nào trong tiêu cục thọ thương thế này?

- Đó chính là điều tiểu đệ muốn thỉnh giáo tổng tiêu đầu. Tổng tiêu đầu có biết vị đồng gia của chúng ta là ai không?

Do Nhân Kiệt lắc đầu:

- Không rõ!

- Đã gặp qua chưa?

- Chưa từng!

Tam Mục Thần Ưng buột miệng lẩm bẩm:

- Lạ thật, tiểu đệ rất hoài nghi...

Do Nhân Kiệt cười thầm, nếu kẻ tiềm phục nào cũng nóng nảy và hớ hênh như người thì còn thành được đại sự ư?

Chàng khẽ hắng giọng tiếp lời:

- Bùi huynh bảo đêm ấy... về sau thế nào?

Tam Mục Thần Ưng liền cảnh giác:

- À, về sau hả? Nói ra thật khó thể tin được... Duẫn phó tổng tiêu đầu của chúng ta bỗng hiện thân bảo mọi người hãy tự thủ trong phòng, không được vọng động.

Do Nhân Kiệt kinh ngạc:

- Xuôi tay chịu chết ư?

- Không phải, lúc đầu thì mọi người cũng đâm ra hoài nghi Duẫn phó tổng tiêu đầu, tưởng ông ta hèn nhát, về sau mới biết không phải là vậy!

- Vậy chứ là sao?

- Sau khi Duẫn phó tổng tiêu đầu ban lệnh, đối phương bỗng có người buông tiếng mắng chửi, dường như là vô ý bị trúng phải ám khí. Tiếp theo là tiếng quát tháo và tiếng binh khí chạm nhau vang lên khắp nơi, đối phương dường như lại bị một nhóm người khác bao vây, chừng nửa giờ sau mới lại yên lặng.

- Kẻ địch đã rút đi hết ư?

- Vâng, và ngay cả nhóm người thần bí đã trợ giúp chúng ta cũng đều bỏ đi hết.

- Đôi bên thương vong thế nào?

- Không rõ lắm, bởi sự hậu đôi bên đều không để lại tử thi nào, nhưng qua những vết máu đã để lại ở ngoài sân và góc đường, cùng vô số đao kiếm mẻ gãy, hiển nhiên không phải con số ít.

- Sau đó Mạc sư phụ và Đơn sư phụ nói sao?

- Mặc sư phụ và Đơn sư phụ đều đã đến Lạc Dương sau khi tổng tiêu đầu rời khỏi, hai người chỉ mới về đến trước hơn tổng tiêu đầu một hôm, lúc bấy giờ đều không có mặt!

Do Nhân Kiệt gật gù, chàng quả không đoán lầm, có điều chàng tưởng chỉ có một mình Nhất Kiếm Phong Quan, không ngờ có cả Lưu Tinh Song Quyền nữa. Vậy thì thảo nào bọn giáo đồ Thiên Ma tại phân đàn Ba Đông đêm ấy đã bị diệt sạch.

- Vậy Duẩn phó tổng tiêu đầu sau đó có biết là nhóm người nào đã trợ giúp bốn cục không?

- Không!

- Mọi người cũng không hỏi ư?

- Có chứ!

- Ông ấy đã trả lời sao?

- Ông ấy chỉ trả lời ồm ờ, bảo là ngay cả chính ông ấy cũng chẳng rõ, và bảo mọi người đừng hốt hoảng, đó là lời căn dặn của tổng tiêu đầu trước lúc ra đi.

Do Nhân Kiệt giờ lại phát hiện ra một bí mật, phó tổng tiêu đầu Duẩn Đoan Huê nhất định cũng là người trong cuộc.

Tam Mục Thần Ứng như không thu đạt được chút tin tức, chẳng thể trả lời với Thiên Ma Giáo, lại hỏi dò:

- Tổng tiêu đầu biết rõ nguồn gốc lai lịch của nhóm người thần bí ấy phải không?

Do Nhân Kiệt vờ ngấm ngấm một hồi mới nói:

- Thật ra thì cũng chẳng có gì lạ...

Tam Mục Thần Ứng phẩn khởi:

- Sao nào?

- Mặc sư phụ từng nói “Hoa đại quan nhân của chúng ta sự nghiệp không phải chỉ có một nơi, bất luận đối phương phái đến cao thủ thế nào thì phía chúng ta cũng có người tương đương ứng phó”, Bùi huynh đã quên rồi sao?

Tam Mục Thần Ứng thoáng vẻ thất vọng:

- Nhưng mà...

- Nhưng mà sao?

- Nhưng mà tiểu đệ chúng quy vẫn không hiểu, cho dù đông gia chúng ta có một nhóm võ sĩ khác, nhưng sao có thể điều động nhanh đến vậy, bên kia kẻ địch vừa đến là bên này cũng liền có mặt, chẳng lẽ họ đều ở gần đó hay sao?

- Rất có thể!

- Vậy thì họ ở đâu?

Do Nhân Kiệt cười thâm, “người hỏi ta, ta biết hỏi ai?” Bèn buột miệng nói:

- Đương nhiên là không xa lắm! À, đúng rồi, Bùi huynh vừa rồi có nói là đã xảy ra đến mấy phen, những lần sau thế nào?

Tam Mục Thần Ưng so vai:

- Vẫn như nhau thôi!

Do Nhân Kiệt chau mày:

- Vẫn như nhau ư?

Tam Mục Thần Ưng buột miệng:

- Đương nhiên là còn...

Do Nhân Kiệt liền khỏa lấp giùm:

- À, trà đã nguội lạnh rồi. Bùi huynh có cần thêm chút rượu?

Cuộc đối thoại giữa hai người đến đó kết thúc. Hôm sau, Hầu sư gia cho người đến mời. Do Nhân Kiệt đến tòa trang viện ở ngoại ô. Nhất Kiếm Phong Quan và Lưu Tinh Song Quyền đều có mặt, ngoài ra còn có một người trung niên lạ mặt ngồi đối diện với Hầu sư gia. Hầu sư gia giới thiệu người ấy là Cư sư phụ!

Sau một lúc hàn huyên qua loa, Hầu sư gia bỗng hỏi:

- Do tổng tiêu đầu có cảm tưởng gì về chuyến đi vừa qua không?

Do Nhân Kiệt nghĩ thật nhanh, biết là không mạo hiểm một phen cũng chẳng được, bèn ung dung đưa mắt lần lượt nhìn Nhất Kiếm Phong Quan và Lưu Tinh Song Quyền, đồng thời ôm quyền thi lễ với hai người, đoạn mỉm cười nói:

- Cảm tưởng của Do mỗ chỉ có một điều, xin đa tạ Mạc sư phụ và Đơn sư phụ đã trợ giúp trên đường!

Ba người cùng sửng sờ, sau đó đều phá lên cười!

Hầu sư gia cười nói:

- Lão phu nói thế nào?

Người trung niên gật đầu:

- Pháp nhãn của sư gia quả nhiên chẳng sai mảy may!

Hầu sư gia quay người nói:

- Lão đệ đã khám phá ra trò chơi phen này rồi thì lão phu cũng chẳng cần giải thích, với thiên phú hơn người của lão đệ, lão đệ có nghĩ đến mục đích chính do ứng vận mà ra của Tứ Hải tiêu cực chúng ta hôm nay chẳng?

Do Nhân Kiệt khom mình nghiêm túc nói:

- Hôm trước Do mỗ đã có bày tỏ với sư gia rồi, vì công nghĩa hay tư thù, chỉ cần có dịp được đối nghịch với Thiên Ma Giáo, Do mỗ sẵn sàng xả thân theo cùng.

Hầu sư gia vuốt râu gật đầu:

- Hay lắm! Chỉ một câu ấy cũng là ngàn lời rồi!

Người trung niên bỗng hỏi:

- Nếu Hoa đại quan nhân giao cho Do tổng tiêu đầu một nhiệm vụ khác, Do tổng tiêu đầu có bằng lòng chấp nhận chẳng?

- Tại hạ muốn biết nội dung nhiệm vụ ấy trước, rồi mới có thể trả lời!

- Hoa đại quan nhân muốn tìm một người trà trộn vào trong Thiên Ma Giáo làm nội ứng theo dõi mọi hành động của họ, Hầu sư gia đã đề cử Do tổng tiêu đầu và đã nói “vô luận võ công hay lòng can đảm, Do tổng tiêu đầu đều rất thích hợp để chọn”. Tuy nhiên, việc này không thể nào bắt buộc được. Do tổng tiêu đầu chấp nhận hay không cứ thư thả mà suy nghĩ cho kỹ, bởi hiện nay Do tổng tiêu đầu cũng là một cột trụ quan trọng đối với bốn cực, nếu Do tổng tiêu đầu không bằng lòng, chúng ta vẫn có thể tìm cách khác!

Do Nhân Kiệt ngẫm nghĩ chốc lát đoạn nói:

- Phải chăng đã có kế hoạch chu đáo để trà trộn vào?

Người trung niên nói:

- Vấn đề ấy hiện còn đang được nghiên cứu, theo tin tức đã nhận được gần đây, Thiên Ma Giáo có một Huỳnh kỳ hộ giáo là Ác Quân Bình Công Tôn Tiết nghe đâu đã từ tổng đàn xuất phát, dự định đến Tứ Phương Bảo gặp bảo chủ để...

Do Nhân Kiệt bỗng hỏi:

- Tứ Phương Bảo ở đâu? Bảo chủ là ai?

- Tứ Phương Bảo ở Thượng Thái Do Nam! Bảo chủ là Ôn Tư Quảng, ngoại hiệu Đổ Môn tú sĩ, bạn thân của Hoa đại quan nhân chúng ta, và cũng là một trong số tử đối đầu của Thiên Ma Giáo!

Do Nhân Kiệt chú ý xem xét, biết đối phương không phải có ý thăm dò, bèn gật đầu nói:

- Đúng rồi, tại hạ dường như từng nghe tiêu sư đề cập đến vị Tứ Phương bảo chủ ấy!

- Một trong kế hoạch của chúng ta chính là định chờ Ác Quân Bình đem thân đến đây, sau đó sẽ do lão đệ cải dạng y trà trộn vào Thiên Ma Giáo!

Do Nhân Kiệt vờ băn khoăn:

- Vậy ổn thỏa chăng?

- Lão đệ thấy chỗ nào không ổn?

- Do mỗ không biết chút gì về Ác Quân Bình ấy, luận về tướng mạo, giọng nói, cử chỉ và thói quen sinh hoạt...

- Điều ấy thì bọn này tự sẽ thu xếp cho lão đệ, xin hãy yên tâm, nếu không tuyệt đối chắc chắn thì bọn này chẳng dễ gì mạo hiểm.

- Khi nào thì mới có thể hành động?

- Chưa biết chừng, bởi chúng ta chưa thể khẳng định là Ác Quân Bình có thật sự dám đến Tứ Phương Bảo hay không, trước kia y là một tiểu nhân gian hiểm có tiếng trong võ lâm, tâm khẩu luôn bất nhất, có thể y chỉ huênh hoang, đảo một vòng ở nơi khác rồi trở về bịa chuyện để lập công cũng nên.

Do Nhân Kiệt gật đầu:

- Khi nào quyết định xong, chỉ cần báo với Do mỗ một tiếng được rồi!

Hầu sư gia thấy chàng ưng thuận, ra chiều hết sức vui mừng, quay ra ngoài lớn tiếng gọi:

- Hoa Phúc, bày tiệc!

Tối hôm ấy, Do Nhân Kiệt say rượu về đến tiêu cục. Chàng đoán quả không lầm, phó tổng tiêu đầu Duẩn Đoan Huê thấy chàng từ trang viện ở ngoại ô uống rượu trở về, biết là chàng đã trở thành một phần tử trong cuộc, thái độ liền thay đổi hết sức rõ rệt.

Y mời Do Nhân Kiệt sang phòng mình, đích thân mang đến một tách trà đậm, đoạn thấp giọng nói:

- Tổng tiêu đầu thấy tất cả tiêu sư hiện có trong tiêu cục phải chăng người nào cũng đều trung thành đáng tin cậy?

Do Nhân Kiệt gật đầu:

- Do mỗ rất hiểu!

Duẩn Đoan Huê thoáng ngạc nhiên:

- Chẳng lẽ tổng tiêu đầu...

Do Nhân Kiệt nhếch môi cười:

- Ngay cả những điều nhỏ nhặt ấy mà cũng không nhận thấy được thì Do mỗ còn giữ cái chức tổng tiêu đầu này làm gì?

Duẩn Đoan Huê buột miệng khen:

- Tiểu đệ thật bội phục đôi mắt tinh đời của Hầu sư gia, tổng tiêu đầu quả là tài ba!

Do Nhân Kiệt nghiêm túc tiếp lời:

- Dẫn huynh cần lưu ý một điều là tuyệt đối không được bứt dây động rừng, trong cục có thêm một người như vậy, chỉ có lợi mà vô hại đối với chúng ta, Dẫn huynh hiểu ý Do mô chứ?

- Hiểu, hiểu! Mọi việc trong cục dù lớn hay nhỏ đương nhiên đều do Do huynh quyết định!

- Từ nay Dẫn huynh chẳng những không cần theo dõi y, mà còn có thể tạo điều kiện cho y hành động tự do, y có sự tính toán của y thì ta cũng có sự tính toán của ta!

- Thừa vâng!

Ngay khi ấy, một võ sư họ Hồ vội vã đi vào, thấp giọng nói:

- Lại có nhóm người khác đến nữa!

Dẫn Đoan Huê ngẩng lên hỏi:

- Có bao nhiêu người? Hạng nào?

- Chẳng mười người, dường như đều là hộ pháp Tam Kỳ!

- Người cầm đầu ra sao?

- Một lão già áo đen tuổi chừng năm mươi, người nhỏ thó và mặt quá quen, nhưng lại ra vẻ hết sức kiêu căng tự đại!

Do Nhân Kiệt liền nghĩ đến một người, đó là Bách Bộ Xích Luyện Mẫn Công Hầu!

Dẫn Đoan Huê ngẫm nghĩ chốc lát lại hỏi:

- Bọn họ hiện trọ ở đâu?

- Khác điểm Tập Hiền ở cửa nam!

- Vừa mới đến ư?

- Vâng!

Dẫn Đoan Huê gật đầu:

- Được rồi, Hồ sư phụ hãy lui ra!

Hồ tiêu sư đi khỏi, Dẫn Đoan Huê quay sang Do Nhân Kiệt nói:

- Bọn phỉ đồ Thiên Ma Giáo ấy ắt là đến gây sự với bốn cục, mấy lần trước đều là hạng tiểu lâu la, giải quyết chẳng mấy nhọc sức. Phen này lão già áo đen có lẽ thân phận không thấp, tổng tiêu đầu thấy chúng ta có cần cho người báo với phủ trước chăng?

- Theo kinh nghiệm các lần trước, bọn phỉ đồ ấy phải chăng ban ngày đến là đêm ấy động thủ ngay?

- Đúng vậy!

- Các lần trước đã giải quyết như thế nào?
- Các lần trước đều do Hầu sư gia sắp đặt, chưa hề dùng đến người của bốn cục!
- Vậy thì Duẩn huynh hãy đến phủ báo cáo với Hầu sư gia, nhân tiện truyền đạt ý kiến của Do mỗ là chúng ta bất tất lần nào cũng chờ đối phương kéo đến.

Duẩn Đoan Huê trở mặt:

- Ý tổng tiêu đầu là...

Do Nhân Kiệt gật đầu tiếp lời:

- Vâng, ý Do mỗ chính là vậy! Không muốn luôn cứ ở vào tình thế bị động, phía ta đã có sẵn người điều phái, cho dù phóng tay hành động một phen thì cũng chẳng tổn hại gì đến tín dự của bốn cục. Bây giờ Do mỗ cải dạng đến khách điểm Tập Hiền xem xét trước, nếu Hầu sư gia cho rằng ý kiến ấy làm được, Do mỗ sẽ ở trong khách điểm làm nội ứng.

Duẩn Đoan Huê phấn khởi:

- Hay lắm! Tiểu đệ cũng có nghĩ như vậy nhưng không dám đưa ra, bây giờ Do tổng tiêu đầu quyết định, Hầu sư gia ắt sẽ chấp thuận.

Khi Duẩn Đoan Huê đi khỏi, Do Nhân Kiệt liền lén gọi Hà Đại Bảo vào phòng lấy ra một ngọn Tam Lăng thích bảo Hà Đại Bảo cất kín trong người.

Hà Đại Bảo hết sức thắc mắc hỏi:

- Lão đệ bảo sẽ mang theo món đồ chơi này chi vậy?

Do Nhân Kiệt nghiêm giọng khẽ nói:

- Đêm nay chúng ta sẽ giả dạng làm hai chủ bộc vào trọ tong khách điểm Tập Hiền, trong đêm bất luận xảy ra việc gì, đại ca cũng đừng hoảng sợ, chỉ cần theo sát tiểu đệ, tiểu đệ đi đâu thì đại ca đến đó, bảo làm gì cứ làm vậy hiểu chưa?

Hà Đại Bảo gật đầu:

- Hiểu rồi!

Vào lúc chiều tối, bỗng có hai chủ bộc phục trang nghiêm chỉnh bước vào khách điểm Tập Hiền.

Một gã điểm tiểu nhị hai tay xoa vào nhau, đứng cản trước mặt hai chủ bộc, khom lưng cười giả lả nói:

- Nhị vị khách gia, thật hết sức đáng tiếc...

Chàng công tử thấy vậy ngạc nhiên hỏi:

- Sao nào?

- Gian thượng phòng cuối cùng vừa mới cho thuê rồi!

- Không nhất thiết phải là thượng phòng đầu.

Điểm tiểu nhị lắc đầu:

- Thật hết sức đáng tiếc, phòng thường cũng không còn nữa!

Gã đại hán vạm vỡ tức giận:

- Lão, một khi công tử của mỗ cần phòng, không có cũng phải biến cho ra!

Điểm tiểu nhị hoảng kinh lùi sau hai bước:

- Vị nhị gia này... nói vậy là sao?

Đại hán vạm vỡ xắn tay áo, cười khẩy nói:

- Không hiểu hả?

Chàng công tử quay lại quát:

- A Bảo, không được xúc xược!

Đoạn quay sang gã điểm tiểu nhị nhẹ giọng nói:

- Điểm tiểu ca hãy mặc hần. Chẳng giấu gì tiểu ca, sở dĩ chúng tôi nhất định phải trọ ở đây là vì bốn nhân có hẹn với một người bạn, sẽ gặp nhau tại quý điểm, không thì sẽ mất liên lạc, dám xin tiểu ca thông cảm cho.

Đoạn tiến tới một bước, lẹ làng nhét một miếng bạc vụn vào trong tay gã tiểu nhị.

Gã tiểu nhị quét mắt nhìn quanh, bỗng ngoắc tay khẽ nói:

- Xin nhị vị hãy theo tiểu nhân vào đây!

Dứt lời liền đưa hai chủ bộc bằng qua một lối đi nhỏ hẹp, đến một gian phòng nhỏ nằm ở góc đông bắc nơi hậu viện.

Đại hán vạm vỡ chau mày nói:

- Mẹ kiếp, thế này là...

Chàng công tử vội ngăn cản:

- Tốt lắm! Tốt lắm! Gian phòng này cũng khá thanh tĩnh đấy!

Gã tiểu nhị chỉ tay về phía tiền viện, khẽ nói:

- Bên đó vừa mới vào trọ một số nhân vật giang hồ, họ đã bao hết tất cả phòng bốn điểm, dặn bốn điểm không được cho người khác thuê nữa. Đây là nơi trú của tiểu nhân, xin nhị vị khách gia chịu khó một chút, khi nào những người kia rời khỏi, tiểu nhân sẽ đổi thượng phòng cho nhị vị ngay!

Chàng công tử gật đầu:

- Được rồi, hãy mang trà nước đến đây đi!

Gã tiểu nhị đi được vài bước, bỗng lại quay về nói:

- Tiểu nhân còn quên một điều...

- Điều gì?

- Khi nào nhị vị ra ngoài, nếu có ai hỏi, xin nhị vị hãy trả lời là thân thích của tiểu nhân, tiểu nhân tên là Trương Gia Tường.

- Bốn công tử biết rồi, tiểu ca cứ yên tâm!

Lát sau, gã tiểu nhị mang trà nước đến và hỏi hai chủ bộc có cần ăn chút gì không, chàng công tử lắc đầu, bảo là đã ăn rồi.

Chờ cho gã tiểu nhị lui ra, chàng công tử nháy mắt ra hiệu với gã đại hán vạm vỡ, rồi cùng liền theo sau đi ra. Chờ cho chủ nhân rời khỏi, gã đại hán vạm vỡ lập tức đóng chặt cửa lại.

Lúc này trời đã tối, trong điểm đường phía trước đã thấp lên hai ngọn đèn dầu. Ở một góc, hai hán tử khinh trang đang vừa ngồi uống rượu, vừa thấp giọng chuyện trò.

Chàng công tử khi đi ngang qua điểm đường, do bởi chàng từ trong đi ra và lại mặc y phục nho sinh, nên hai gã hán tử đã không chú ý đến.

Nhưng chàng công tử Do Nhân Kiệt trái lại, qua cái liếc mắt thật nhanh, đã quan sát rất rõ hai hán tử ấy. Chàng nhận ra họ chính là Tử Mẫu Kim Thoa Trương Kính Đình, Bạch kỳ hộ pháp của Huyết Chưởng đường và Đa Thích Diêm La Hồ Chính Chính, Bạch kỳ hộ pháp của Nga Mi Đạo đường.

Do Nhân Kiệt chân không ngừng, tiếp tục đi ra ngoài khách điểm.

Bên ngoài đường phố đã lên đèn, Do Nhân Kiệt chấp tay sau lưng ra vẻ nhàn tản đang quay nhìn tứ phía, bỗng sau lưng có người khẽ hỏi:

- Tổng tiêu đầu đó phải không?

Do Nhân Kiệt nhận ra đó là tiếng nói của Duẫn Đoan Huê, bèn vừa chậm bước đi tới vừa truyền âm nói:

- Phải, rẽ qua góc phố phía trước rồi hãy nói!

Sau khi rẽ qua góc phố, Do Nhân Kiệt quay lại hỏi:

- Hầu sư gia nói sao?

Duẫn Đoan Huê phẩn khởi khẽ nói:

- Hầu sư gia đã quyết định chấp nhận đề nghị của tổng tiêu đầu, canh sau lập tức động thủ!

- Do mô còn một tin mừng này nữa!

- Ô, tin mừng gì vậy?

- Người mà chúng ta chờ đợi, phen này cũng đã đến!

- Người nào vậy?
- Ác Quân Bình Công Tôn Tiết, một Huỳnh kỳ hộ giáo của Thiên Ma Giáo!
- Lão già áo đen kia ư?

- Không phải, lão già áo đen thân phận kém hơn nhiều! Tiểu đệ đã nghe được qua hai tên phỉ đồ, bọn họ cho lão già áo đen có thân phận thấp hơn ra mặt, hiển nhiên là muốn phân tán lòng cảnh giác của chúng ta. Bọn phỉ đồ đến đây phen này xem ra thân thủ đều chẳng kém, xin các vị và Hầu sư gia thận trọng một chút là hơn!

Duẩn Đoan Huê gật đầu:

- Các vị ấy cũng biết là phen này chẳng phải như trước!
- Mãi đến bây giờ tiểu đệ vẫn chưa nhận ra được diện mạo thật của Ác Quân Bình. Tuy nhiên, Duẩn huynh có thể về nói với các vị ấy là đêm nay lúc động thủ, Ác Quân Bình hãy giao cho tiểu đệ đối phó để tìm hiểu về đường lối võ công của hắn một phen!

- Tại sao?

- Duẩn huynh cứ về nói như vậy là các vị ấy sẽ hiểu ngay!

Duẩn Đoan Huê thấy Do Nhân Kiệt thân cận với bề trên đến vậy, càng sinh lòng kính nể, bèn vội gật đầu nói:

- Thưa vâng!

Do Nhân Kiệt khoát tay:

- Duẩn huynh có thể đi được rồi!

Sau khi Duẩn Đoan Huê vội vã bỏ đi, Do Nhân Kiệt cũng quay trở về khách điểm, nhưng lần này chàng không đi vào theo lối cửa chính, mà lại vòng ra sau khách điểm, vượt qua bờ tường, với ám hiệu đã quy định, gõ cửa, rồi lách người vào trong gian phòng tối om.

Hà Đại Bảo khẽ hỏi:

- Đã quyết định chưa?

Do Nhân Kiệt gật đầu:

- Rồi! Bọn kia có động tĩnh gì không?

- Phụ trách canh gác là một tên phỉ đồ cao và gầy, hắn chỉ hời hợt nhìn về phía này, như đã biết đây là phòng của người làm trong khách điểm, gã phổ ky kia cũng chỉ đến đây một lần, mỗi nói là công tử rất mỗi mệt, đã ngủ mất rồi. Mỗi nói vậy không sai chứ?

- Hà đại ca bảo kẻ canh gác là một tên phỉ đồ cao và gầy ư?

- Đúng vậy!
- So với tiểu đệ thế nào?
- Suýt soát nhau! Không, dường như cao hơn lão đệ một chút!
- Chưa thay người khác chứ?
- Có lẽ chưa!

Do Nhân Kiệt gật đầu:

- Được rồi, đại ca hãy lấy vải đen phủ lên cửa sổ rồi thắp đèn lên, lấy rương sách ra để sẵn, tiểu đệ ra ngoài một lát sẽ quay lại ngay!

Lúc này trăng chưa mọc lên, bầu trời đen mịt. Do Nhân Kiệt nét sát người vào bờ tường, thò đầu trở mắt nhìn, tên giáo đồ canh gác quả đúng là một người cao gầy mảnh khảnh.

Do Nhân Kiệt từ dưới vạt áo lấy ngọn Kim Bút ra, đoạn khẽ cất tiếng gọi:

- Khâu hộ pháp, hãy đến đây!

Tên giáo đồ lập tức chững bước quay người, trầm giọng quát:

- Ai?

Do Nhân Kiệt truyền âm nói:

- Khẽ chứ! Công Tôn hộ giáo đây!

Tên giáo đồ thoáng ngẩn người, lập tức bước nhanh đến, hiển nhiên y đã nhận ra người lên tiếng quả đúng là Công Tôn hộ giáo.

Tên giáo đồ đến bên bờ tường thấp giọng hỏi:

- Hộ giáo mới đến ư?

Giờ Do Nhân Kiệt đã đoán đúng tên giáo đồ này chính là Như Ý Côn Khâu Bá Thường, Huỳnh kỳ hộ pháp trong Kim Bút đường. Chàng bèn ngoắc tay nói:

- Hãy đến gần đây!

Như Ý Côn liền nhanh nhẹn vượt qua bờ tường, y chưa kịp đứng vững, Do Nhân Kiệt đã vung bút đâm tới, đòi y thế là kết liễu.

Hà Đại Bảo mở cửa phòng, thấy chàng kéo vào một tử thi, bất giác thừ ra tại chỗ.

Do Nhân Kiệt khẽ quát nhỏ:

- Đóng cửa lại mau!

Cửa vừa đóng lại, nơi tiền viện bỗng có người gọi:

- Đây, lão Khâu...

Có lẽ vì không ai trả lời, lại lẩm bẩm:

- Lạ thật, mới vừa rồi còn ở đây, sao chỉ nháy mắt đã biến mất thế này?

Bỗng một giọng sắc lạnh từ bên dãy phòng phía tây cất lên hỏi:

- Việc gì thế?

Người ngoài sân liền đáp:

- Báo cáo hộ tọa, Khâu hộ pháp chẳng rõ đã đi đâu mất rồi!

- Hừ, Kim Bút đường toàn bộ đều là lũ vô dụng cả!

- Ti chúc...

- Không phục hả?

Người ngoài sân lặng thinh, không nói thêm tiếng nào nữa.

Một người khác uốn chuyển tiếp lời:

- Khâu hộ pháp đâu phải trẻ nít lên ba, nếu có việc gì lẽ nào không lên tiếng, có lẽ là chột bụng thành linh, tìm chỗ nào đó đi ngoài rồi!

Người ngoài sân vội nói:

- Phải rồi, ti chúc lập tức đi tìm thử xem!

Người trong dãy phòng phía tây lạnh lùng hạ lệnh:

- Hãy mặc y, mọi người chuẩn bị xuất phát, chẳng thể vì một mình y mà làm lỡ thời gian của mọi người.

Trong phòng, Do Nhân Kiệt vội vàng thay áo quần và dịch dung cho tử thi, lúc này đứng thẳng người lên, lùi sau một bước ngẫm nghĩ một hồi, có lẽ là đã hài lòng, mới quay sang Hà Đại Bảo nói:

- Hà đại ca còn nhớ cây hòe to lớn ở bên bờ sông ngoài thành không?

Hà Đại Bảo gật đầu:

- Nhớ!

Do Nhân Kiệt đưa tay chỉ:

- Hãy vác ra ngoài thành, ở dưới gốc cây chờ tiểu đệ, đừng để cho kẻ khác nhìn thấy!

Hà Đại Bảo xắn tay áo lên, vác lấy bỏ chạy đi ngay.

Sau đó, Do Nhân Kiệt cầm lấy Kim Bút, thổi tắt đèn, rón rén đi ra khỏi phòng, nấp trong tối chờ đợi.

Lúc này trong sân tiền viện tối mịt, chỉ nghe tiếng bước chân chứ không nghe tiếng người, dường như bọn giáo đồ Thiên Ma Giáo đã sửa soạn xong xuôi, chỉ chờ lệnh là xuất thủ ngay.

Ngay khi ấy, trên mái dẫy nhà phía đông bỗng có người buông tiếng cười sắc lạnh nói:

- Các vị bằng hữu đã chuẩn bị xong rồi chứ?

Người lên tiếng chẳng phải ai khác chính là Hầu sư gia.

Do Nhân Kiệt thoáng kinh ngạc, vội chú mục nhìn tứ phía. Chỉ thấy trên mái hai dẫy nhà đông tây và tiền sảnh, bóng người liên tiếp xuất hiện như quỷ mị, gồm không dưới ba mươi người.

Trong tiền viện rải rác vang lên vài tiếng sững sốt, rồi thì liền lập tức im phăng phắc. Bọn hộ pháp Thiên Ma Giáo này dầu sao cũng là những tay lão luyện giang hồ, mặc dù sự việc xảy ra bất ngờ, song vẫn giữ được bình tĩnh.

Lúc này chỉ nghe Bách Bộ Xích Luyện Mẫn Công Hầu buông tiếng cười khan nói:

- Vậy càng tốt, tự động dẫn xác đến đây, thật là hết sức biết điều. Vị bằng hữu vừa lên tiếng kia, chúng ta một chọi một hay là tất cả cùng xáp vào một lúc?

Hầu sư gia cười khẩy:

- Lão phu chỉ thích người nào lên trước thì hóa kiếp trước!

Bách Bộ Xích Luyện tức giận nói:

- Bằng hữu không sợ hồng miệng ư?

Chưa nói dứt lời, người đã vọt lên không, nhanh như tên bắn lao về phía Hầu sư gia.

Hầu sư gia lớn tiếng khen:

- Quả không hổ là một người lãnh đạo!

Song lão cũng tự thị thân phận, mặc dù miệng nói dữ dằn, nhưng lại không lợi dụng ưu thế trên cao ra tay trước, khi đối phương người chưa đứng vững.

Bách Bộ Xích Luyện cao giọng nói:

- Đa tạ đã nhường cho!

Hai chân chưa đứng vững trên mái nhà, song chưởng đã vung lên công ra một chiêu trước. Bách Bộ Xích Luyện này quả danh bất hư truyền, cho dù người đang trên không, chân lực không sao vận đủ, vậy mà chưởng lực vẫn rít lên vù vù, kèm theo một uy thế hết sức hung mãnh.

Hầu sư gia không hoàn thủ ngay, chỉ lách người sang bên hơn trượng, khẽ ngạc nhiên kêu lên:

- À, bằng hữu thì ra là...

Bách Bộ Xích Luyện lạnh lùng tiếp lời:

- Không sai, trước kia là Duyên Tăng, về sau là Bách Bộ Xích Luyện, và bây giờ là Hắc kỳ hộ giáo của Thiên Ma Giáo! Có lẽ bằng hữu chính là Vô Ảnh Thần Trảo Hầu Huyền Kinh đại hiệp vùng Hoài Dương chứ gì?

Hầu sư gia thoáng sửng sốt, đoạn liền ha hả cười to:

- Tinh mắt lắm! Tinh mắt lắm!

Bách Bộ Xích Luyện tiến tới một bước, lạnh lùng nói:

- Vậy mà cũng đáng để cười ư?

Vô Ảnh Thần Trảo lắc đầu:

- Các hạ lầm rồi! Lão phu cười việc khác kia!

- Việc gì?

Vô Ảnh Thần Trảo bỗng sầm mặt:

- Lão phu cười là bởi các hạ đã nhận ra lão phu là ai, vậy mà lại còn dám ngông cuồng hống hách!

Bách Bộ Xích Luyện ngửa mặt cười vang, tiếng cười ngập đầy vẻ khinh khi và mai mỉa.

Vô Ảnh Thần Trảo chờ cho đối phương dứt tiếng cười mới hỏi:

- Bằng hữu cảm thấy buồn lòng lắm phải không?

Bách Bộ Xích Luyện lại tiến thêm bước nữa, với giọng sắc lạnh tiếp lời:

- Phen này thì đến lượt các hạ đã lầm. Mắn mỗ hết sức vui sướng được nghe một kẻ chỉ có chút tiếng tăm trong võ lâm trước kia, hôm nay lại thốt ra một câu trề con đến vậy, thế không đáng vui sướng hay sao?

Trong khi nói lại tiến thêm bước nữa, đột nhiên vung chưởng bổ thẳng tới. Lúc này khoảng cách giữa hai người chỉ còn hơn trượng, với một cao thủ có thể lấy mạng người trong vòng trăm bước, thì khoảng cách ấy thật chẳng đáng kể.

Thế nhưng, Vô Ảnh Thần Trảo vẫn hết sức ung dung, nhẹ phất tay áo, xoay người một vòng hết như bông vụ. Vòng đến sau lưng Bách Bộ Xích Luyện, năm ngón tay như móc câu chớp nhoáng chớp ra, bộ vị chính là sau ót Bách Bộ Xích Luyện.

Dĩ nhiên Bách Bộ Xích Luyện đâu dễ gì bị chớp trúng, đầu nghiêng sang bên, chẳng thềm ngoảnh lại nhìn, khuỷu tay phải co lại, thúc vào mạn sườn Vô Ảnh Thần Trảo.

Đó là một chiêu rất là hung mãnh, đương nhiên Vô Ảnh Thần Trảo đâu muốn đồng quy ư tận, trong tiếng cười ha hả lách người ra xa.

Bách Bộ Xích Luyện một chiêu giành được ưu thế, lập tức tung mình, song chuồng vung động lại lao bổ tới.

Lúc này trăng vừa mọc lên, cảnh vật xung quanh đã dần hiện tỏ.

Bọn hộ pháp Thiên Ma Giáo trong viện vì thế bất lợi nên trước khi Bách Bộ Xích Luyện và Vô Ảnh Thần Trảo chưa phân thắng bại, tạm thời đều giữ thái độ bàng quan, không người nào đứng ra khiêu chiến nữa.

Còn những võ sư bịt mặt trên mái nhà có lẽ chắc chắn đắc thắng, thấy phía Thiên Ma Giáo không ai động thủ, nên cũng chỉ đứng ngoài bàng quan, nhất thời bầu không khí trở nên im phăng phắc.

Chỉ có trên mái dãy nhà phía đông bốn người tung lướt, tiếng áo bay phần phật và thỉnh thoảng vang lên một vài tiếng quát tháo.

Do Nhân Kiệt thấy vậy không khỏi nóng lòng lo lắng, nếu nhóm hộ pháp Thiên Ma Giáo này đêm nay không một người thoát thân, thì lời nói dối của chàng há chẳng bại lộ còn gì?

Do đó, chàng quyết định không chờ nữa, lập tức lấy ra hai ngọn Tam Lăng tiêu, vòng ra sau bờ tường, nhắm ngay hai võ sư vung tay ném ra, rồi liền tung mình trở về chỗ cũ.

Bởi chàng không rõ hai võ sư ấy là ai, không muốn làm tổn thương đến tính mạng họ, nên phi tiêu ném ra đều nhắm vào khoảng trống giữa vai và cổ.

Hai ngọn Tam Lăng tiêu vút qua tai hai võ sư, bay thẳng đến giữa sân, sau cùng trúng vào hòn giả sơn tóe lửa, mới lần lượt rơi xuống hồ nước.

Hai võ sư tưởng đâu bên ngoài có kẻ địch mai phục, sau một thoáng kinh hãi, cả hai đều phùng lửa giận. Thế là cùng buông tiếng hét vang, tung mình phóng ra ngoài bờ tường.

Bọn hộ pháp Thiên Ma Giáo cũng ngỡ là có viện binh kéo đến, thấy đều phần chấn tinh thần, cùng vung động binh khí, hô lên một tiếng, đổ xô tung mình lao đến bờ tường.

Bọn võ sư trên mái nhà dĩ nhiên đâu chịu khoanh tay đứng nhìn, trong thoáng chốc tiếng huýt gió vang lên liên hồi, thấy đều theo sau lao về phía bờ tường.

Thế rồi, cuộc hỗn chiến đã diễn ra trên khoảng đất trống ngoài bờ tường.

Do Nhân Kiệt thấy vậy lập tức theo lối đi hẹp ra ngoài tiền viện, rồi vượt tường ra khỏi khách điểm. Lát sau chàng đã ra khỏi cổng thành, cây hòe to cao kia đã xa xa hiện ra trong tầm mắt.

Do Nhân Kiệt bước vội tới, thấp giọng nói:

- Hà đại ca, tiểu đệ đến rồi đây!

Bỗng nghe Hà Đại Bảo la lớn:

- Lão đệ hãy cẩn thận...

Song liền tức thì hự lên một tiếng rồi im bặt.

Do Nhân Kiệt cả kinh, biết là Hà Đại Bảo đã bị người khổng chế, tiếng cảnh cáo vừa rồi ắt là đã liều mạng phát ra.

Chàng quá nóng lòng, không còn màng đến sự nguy hiểm gì nữa, vung kim bút lao nhanh vào trong bóng tối.

Trong bóng tối, một giọng nói rất quen cười khẩy nói:

- Khá khen cho tên ngu dân này!

“Vù” một tiếng, một bóng đen nhanh như chớp bay ra. Do Nhân Kiệt nhất thời không thu thế kịp, đành cắn răng nghiêng đầu sang bên, đưa vai ra hứng lấy. Chỉ nghe “soạt” một tiếng, vật đen đã cắm vào trong vai.

Chàng lập tức nhận ra đó chính là ngọn Tam Lăng thích đã trao cho Hà Đại Bảo, cơn đau như thấu tận tâm phủ, suýt nữa đã khiến chàng ngất xỉu.

Nhưng khi chàng nghĩ đến Hà Đại Bảo hãy còn trong tay kẻ địch, một sức mạnh không thể diễn tả được liền tràn ngập toàn thân. Người chàng từ trên không rơi xuống bởi quá đau đớn, song vẫn có thể lẹ làng ném bỏ kim bút, rút ra ngọn Tam Lăng thích, và đồng thời cũng để làm binh khí, lại tung mình lên, tiếp tục lao vào bóng tối.

Người trong bóng tối sững sốt kêu lên:

- À, thảo nào tiểu tử ngươi đã giữ chức tổng tiêu đầu, thì ra cũng khá là ương ngạnh. Hắc hắc, vậy thì bổn tọa đành phải thành toàn cho ngươi thôi!

Rồi thì “vù” một tiếng, một ngọn trường tiên quét ra như gió cuốn.

Do Nhân Kiệt kinh hãi, thì ra đối phương lại là Thần Long Khách Dẫn Chấn Vũ, kẻ đối đầu bất cộng đới thiên với Ác Quân Bình.

Bởi lẽ cho dù chàng không thọ thương thì cũng chưa chắc thắng nổi Thần Long Khách, đừng nói hiện giờ vai trái đã bị trúng một thích, tất nhiên càng chẳng phải là đối thủ.

Thế nhưng, việc đã đến nước này, chàng cũng chẳng còn con đường nào khác hơn. Lúc này chàng chỉ nghĩ đến hai điều, một là nếu số chàng đã định phải chết dưới tay Thần Long Khách, thế thì thà là chết sớm còn hơn chết muộn, càng kéo dài thời gian chỉ thêm đau khổ mà thôi. Hai là nếu chàng chưa tới số chết, chàng không thể để cho Thần Long Khách sống mà rời khỏi đây đêm nay.

Do đó, mặc dù trường tiên của Thần Long Khách quét tới rất hung mãnh, chàng không tránh mà cũng chẳng đỡ, lao thẳng vào trong bóng roi.

Đón thối mạng ấy thật Thần Long Khách chẳng thể nào ngờ đến. Tuy vậy, y vẫn chẳng bận tâm, nhẹ vung tay, trường tiên cuốn ngược trở về.

Do Nhân Kiệt chỉ cảm thấy ngạt thở, cổ đã bị trường tiên quấn chặt.

Chàng chẳng còn sự lựa chọn nào khác nữa, tay phải vung mạnh, ngọn Tam Lăng thích nhắm ngay mặt đối phương ném ra.

Thần Long Khách một chiêu đắc thủ, ha hả cười to nói:

- Tiểu tử ngươi phen này có lẽ đã biết...

Tiếng cười chưa dứt, bỗng khẽ hự lên một tiếng rồi im bặt.

Do Nhân Kiệt nhún mình, người liền cất khỏi mặt đất, mới hay ngọn Tam Lăng thích của mình đã trúng đích, đối phương đã buông bỏ trường tiên trong tay.

Chàng không bỏ lỡ cơ hội, nhặt lấy trường tiên, cắn răng tung mình lao tới lần thứ ba.

Thần Long Khách đang nghiêng người đứng dựa vào thân cây, hai tay uể oải buông lỏng, đầu ngoẹo sang bên, miệng há hốc và mắt trố to đầy vẻ kinh hoàng. Máu tươi từ cán thích hộ ra nơi yết hầu, phún ra như một sợi chỉ đỏ phát phơ theo gió...

Do Nhân Kiệt chứng bước, thở hắt ra một hơi dài, toàn thân nhẹ hẫng cơ hồ đứng không vững, mãi đến giờ chàng mới cảm thấy khí lực đã cạn kiệt.

Chàng vội nhắm mắt lại chậm chậm hít sâu vào một hơi không khí, ngưng thần điều tức. Một hồi sau chàng mới đi về phía Hà Đại Bảo đang nằm.

Đưa tay sờ, may quá, thì ra Hà Đại Bảo chỉ bị điểm huyết, liền vội nắm lấy cổ tay Hà Đại Bảo, thăm mạch tìm ra huyết đạo bị điểm khóa.

Hà Đại Bảo vừa hồi tỉnh lập tức toét miệng mắng:

- Đồ khốn kiếp...

Đồng thời ngồi bật dậy vung quyền dấm ra.

Do Nhân Kiệt không kịp đề phòng, “bịch” một tiếng, trước ngực hứng trọn một quyền.

Hà Đại Bảo tung mình đứng lên, tiếp theo lại một cước đá ra.

Do Nhân Kiệt lộn người một vòng dưới đất, vội la lên:

- Tiểu đệ đây mà...

- Hừ! Mặc ngươi tiểu đệ với đại đệ... Ồ, không đúng, Do lão đệ đó hả?

Do Nhân Kiệt cười méo xệch lồm cồm ngồi dậy nói:

- Vậy chứ Hà đại ca tưởng là ai?

Hà Đại Bảo trố mắt:

- Thì ra lão đệ chưa chết ư?

Do Nhân Kiệt thở dài:

- Xin đa tạ lễ gặp gỡ này của đại ca. Thôi, đừng nói chuyện vớ vẩn nữa. Hãy mau ngồi xuống đây băng bó vết thương cho tiểu đệ và kể lại việc thất thủ của đại ca.

Hà Đại Bảo y lời ngồi xuống, vừa băng bó vết thương cho Do Nhân Kiệt vừa tức tối nói:

- Mỗ cũng chẳng rõ tên đó đã theo sau từ lúc nào, chỉ biết là khi đến đây, hai chân vừa mới đứng lại thì đã bị hấn từ sau lưng tóm lấy cổ. Mẹ kiếp! Bàn tay của hấn khỏe thật, suýt nữa cổ của mỗ đã bị bẻ gãy...

Do Nhân Kiệt gật đầu:

- Tiểu đệ biết rồi, đó không phải lỗi do đại ca.

Hà Đại Bảo ngăn người:

- Không phải lỗi do mỗ ư?

- Đúng vậy! Đó là do tiểu đệ đã quá khinh xuất, nhất định là hấn đã nghe được lời nói của chúng ta. Đại ca vừa ra khỏi khách điểm là hấn đã bám theo. Thôi, việc đã qua rồi hãy tạm gác sang bên. Bây giờ tiểu đệ xin hỏi sau khi đã khống chế đại ca, hấn có nói gì không?

- Hấn hỏi mỗ muốn chết hay muốn sống? Mỗ nói ám toán sau lưng không phải là trang hảo hớn, có gan thì hãy buông tay ra, mặt đối mặt độ sức một phen. Nhưng hấn bóp đau quá, mỗ đành phải ngậm thinh. Hấn lại hỏi, vì sao lại phải cải dạng tử thi thành ra Ác Quân Bình? Mỗ nói là không biết, mà thật sự mỗ quả là không biết.

- Sau đó thế nào?

- Sau đó, mẹ kiếp, hấn đã mắng mỗ là tên ngu dần!

- Láo thật!

- Sau cùng hấn thấy mỗ đã nổi giận, lại dùng lời ngon tiếng ngọt gạt gẫm mỗ, bảo là khi lão đệ đến, chỉ cần bắt được lão đệ là sẽ thả mỗ ngay. Những lời ấu trĩ đó vậy mà hấn lại thốt ra miệng được. Mẹ kiếp! Theo lão đệ thì ai là kẻ ngu dần?

Do Nhân Kiệt mỉm cười gật đầu:

- Tốt lắm, đại ca hãy về đi!

- Về rồi nói thế nào?

- Rồi khỏi khách điểm không thay đổi, chỉ cần thêm vào một chút, cứ nói là khi đuổi ra đến ngoài thành thì lại gặp đồng bọn của kẻ địch, tiểu đệ bảo đại ca không giúp được gì, hãy trở về báo tin. Nếu họ hỏi kẻ địch có bao nhiêu người, đại ca cứ trả lời là không rõ và lúc đại ca rời khỏi thì cuộc chiến vẫn chưa phân thắng bại.

- Được, mỗ đi đây!

Do Nhân Kiệt nhìn theo Hà Đại Bảo đi xa, đoạn gồng gượng đứng lên lấy ra chiếc lệnh kỳ hộ giáo bỏ vào lòng thi thể của Khâu Bá Thường. Sau đó chàng nằm xuống, tay chân duỗi ra cho thoải mái, vừa chờ đợi người của tiêu cục đến, vừa lưu ý động tĩnh xung quanh.

Chừng nửa giờ sau, tiếng bước chân rậm rịch vang lên, rồi thì mấy mươi bóng người lần lượt phóng đến như bay. Do Nhân Kiệt vội tháo bỏ vải băng nơi vết thương.

Chỉ nghe tiếng Duẫn Đoan Huê dẫn đầu vừa phóng đi vừa hỏi:

- Ở chỗ nào đâu?

Tiếp theo là tiếng Hà Đại Bảo hỗn hển đáp:

- Dưới gốc ngọn cây hòe to phía trước kia!

Do Nhân Kiệt bất giác thầm mắng, rõ là ngu ngốc, không biết nói là một ngọn cây to, cứ phải nói là ngọn cây hòe to mới được hả? Nhãn lực của lão ca khá quá nhỉ, trời tối thế này mà chỉ thoáng nhìn đã nhận ra được ngay là cây gì ư?

Rất may là mọi người đang nóng lòng cứu viện, không ai chú ý đến.

Ngay sau đó đã thấy Duẫn Đoan Huê lao đến và hỏi:

- Do tổng tiêu đầu không hề gì chứ?

Do Nhân Kiệt không muốn làm ra vẻ quá đáng, tay ôm lấy vai ngồi dậy nói:

- Chỉ thọ thương xoàng thôi!

Duẫn Đoan Huê thấy chàng còn sống, kinh ngạc lẫn mừng rỡ, chạy vội đến nói:

- Thọ thương ở đâu? Để tiểu đệ xem thử!

- Hãy bảo Hà huynh đến đây băng bó được rồi. Duẫn huynh hãy mau đến soát người kẻ địch, còn tên kia dường như thân phận cũng chẳng thấp...

Duẫn Đoan Huê liền quay ra sau gọi:

- Hà sư phụ, hãy đến đây!

Sau đó, theo lời dặn bảo của Do Nhân Kiệt đi về phía hai tử thi.

Hà Đại Bảo đến gần thấy Do Nhân Kiệt đã tháo bỏ vải băng, máu lại từ vết thương rỉ ra, không dẫn được với giọng trách móc nói:

- Lão đệ tại sao lại...

Do Nhân Kiệt vội truyền âm nói:

- Đã quên lời dặn của tiểu đệ rồi hả? Không được nói nữa!

Đằng kia, Duẫn Đoan Huê bỗng kinh ngạc kêu lên:

- Ối chà!

Do Nhân Kiệt ngoảnh qua hỏi:

- Việc gì thế, Duẫn huynh?

Duẫn Đoan Huê hớn hở quơ tay nói:

- Do tổng tiêu đầu tuyệt lắm! Có biết hai tên này là gì không? Ha ha... Một là Huỳnh kỳ hộ giáo và một là Bạch kỳ hộ giáo.

Do Nhân Kiệt trầm giọng:

- Hãy giữ lại binh khí và lệnh kỳ, tức tốc buộc thi thể vào đá bỏ xuống sông ngay.

Duẫn Đoan Huê thoáng ngớ người, song liền hiểu ý, vội nói:

- Vâng...

Do Nhân Kiệt trầm giọng nói tiếp:

- Duẫn huynh hãy đến đây, việc ấy giao cho họ lo liệu.

Duẫn Đoan Huê vội vã đến gần, xoa tay áy náy nói:

- Tiểu đệ thật đáng chết!

Do Nhân Kiệt quét mắt nhìn quanh, đoạn khẽ hỏi:

- Tiểu tử kia có đến không?

Duẫn Đoan Huê ngồi xổm xuống khẽ đáp:

- Không!

- Hắn không muốn đi theo, hay là hắn muốn đi theo mà Duẫn huynh không cho?

- Cả hai đều không phải.

- Vậy là sao?

- Khi Hà sư phụ vừa vào đến là tiểu đệ biết ngay có điều không ổn, nên Hà sư phụ chưa lên tiếng là tiểu đệ đã viện lý do tách hắn ra trước.

- Bảo hắn ra ngoài canh gác ư?

- Vâng!

- Chỉ phái mỗi mình hắn ư?

- Không, còn có Tôn sư phụ và Mã sư phụ nữa.

Do Nhân Kiệt gật đầu:

- Xử lý rất tốt, như vậy tên tiểu tử ấy mới không sinh nghi, những người đến đây thế nào?

- Tiểu đệ đã khảo sát qua, thấy đều rất đáng tin cậy, tổng tiêu đầu hãy yên tâm.

Do Nhân Kiệt ngẫm nghĩ chốc lát, đoạn lại nói:

- Bây giờ Duẩn huynh hãy triệu tập họ lại, cứ bảo là lệnh của Do mỗ. Về sự kiện đêm nay, mọi người phải giữ kín, không được tiết lộ dù chỉ một tiếng.

- Về thương thế của tổng tiêu đầu thì phải giải thích thế nào?

- Chỉ nói là bị kẻ địch phục kích là được rồi.

Hôm sau, Do Nhân Kiệt bảo Duẩn Đoan Huê kín đáo mang binh khí và lệnh kỳ của hai hộ giáo Thiên Ma Giáo đến phủ trung ở ngoài thành, một mặt báo cáo về tình hình vừa qua, một mặt xin chỉ thị hành động.

Còn chàng thì giả vờ thọ thương trầm trọng, bảo Hà Đại Bảo canh gác trước cửa phòng, không cho bất kỳ ai vào thăm hỏi, hầu tránh Tam Mục Thần Ưng vào thăm dò tin tức.

Lát sau, một cỗ xe ngựa dừng lại trước cửa tiêu cục. Duẩn Đoan Huê nói với mọi người là phụng mệnh Hầu sư gia đưa tổng tiêu đầu đến phủ trung điều dưỡng.

Sau khi lên xe, Do Nhân Kiệt khẽ hỏi:

- Chiến tích đêm qua thế nào?

Duẩn Đoan Huê có vẻ phẫn khởi, vẻ thương cảm nói:

- Kẻ địch tuy bị tiêu diệt gần hết nhưng phía ta cũng bị tổn thất một Đơn sư phụ.

Trong Đại Thiên Tứ Khách giờ đây chỉ còn lại một người Nhất Kiếm Phong Quan nữa thôi.

- Hầu sư gia thì sao?

- Cũng đã thọ thương.

Do Nhân Kiệt vờ kinh hãi:

- Sao? Ngay cả Hầu sư gia cũng thọ thương ư? Có nặng lắm không?

- Cũng chẳng rõ!

- Vậy sao Duẩn huynh biết Hầu sư gia đã thọ thương?

- Sao mà không biết được? Đôi mắt của con người dùng để làm gì?

- Vẻ mặt rất khó coi phải không?

- Đúng vậy!

- Còn Mạc sư phụ?

- Mạc sư phụ thì lại mạnh khỏe.

- Vậy lão già áo đen tự xưng Hắc kỳ hộ giáo sau cùng thế nào?

- Lão quỷ ấy quả không hổ là một Hắc kỳ hộ giáo, nghe đầu Hầu sư gia xưa nay chưa từng có địch thủ. Vậy mà phen này lại thọ thương, đủ thấy lão quỷ ấy quả là có bản lĩnh. Đêm qua nếu là người khác, e vị tất đã chống đỡ nổi.

- Lão quỷ ấy sau cùng đã bại dưới tay Hầu sư gia phải không?

- Phải! Khi nãy tiểu đệ vào phủ, thấy Mạc sư phụ đang xem xét lá lệnh kỳ hộ giáo của lão quỷ ấy, và còn đùa với Hầu sư gia, bảo Hầu sư gia phải thắt đai...

- Việc gì lại bảo Hầu sư gia thắt đai?

Đuẩn Đoan Huê ngạc nhiên:

- Ủa, chả lẽ tổng tiêu đầu... À, phải rồi... Thật đáng chết! Tổng tiêu đầu xem tiểu đệ thật hồ đồ hết sức, hồ đồ hết sức...

- Sao nào?

- Việc là thế này, lúc tổng tiêu đầu xuất ngoại bảo tiêu hôm trước, không lâu sau phủ trung có mang đến một mật dụ, bởi tổng tiêu đầu bình an trở về nên tiểu đệ nhất thời mừng quá nên đã quên mất...

- Mật dụ gì vậy?

- Một bản qui định tiền thưởng, phạm diệt được một giáo đồ thường thì thưởng mười lạng bạc; một hộ đàn Tam Kỳ thì thưởng năm mươi lạng bạc; một Hắc kỳ hộ pháp, thưởng hai trăm lạng; một Huỳnh kỳ hộ pháp thưởng ba trăm lạng...

- Còn hộ giáo tam kỳ thì sao?

- Mức thưởng cũng như hộ pháp Tam Kỳ, nhưng là vàng chứ không phải bạc.

- À, vậy là Do mồ đã trở thành một đại phú ông có đến năm trăm lạng vàng rồi còn gì?

- Đúng vậy!

- Được rồi, Do mồ nhất định sẽ thắt đai một phen.

- Không thắt đai được sao?

- Ha ha ha...

- Ha ha ha...

Hai người vừa cười vừa nói đã đến trước cổng Hoa phủ lúc nào chẳng hay.

Lão bộc nọ mở cửa cổng, xe ngựa chạy thẳng vào trong. Hầu sư gia và Nhất Kiếm Phong Quan từ trong đại sảnh cùng bước ra đón.

Đuẩn Đoan Huê đi Do Nhân Kiệt xuống xe. Nhất Kiếm Phong Quan tiến tới mấy bước, đưa tay ra phụ giúp và nói:

- Xin chúc mừng lão đệ!

Do Nhân Kiệt vội mỉm cười nói:

- Đa tạ Mạc sư phụ, chẳng qua là nhờ may mắn thôi.

Trong đại sảnh đã chuẩn bị sẵn cho chàng một chiếc ghế dựa mềm mại. Sau khi yên vị, Hầu sư gia cười nói:

- Lão đệ có thể kể lại sự việc đêm qua một lần nữa chăng?

Do Nhân Kiệt biết thế nào cũng có câu hỏi này, bèn ung dung nói:

- Lúc sư gia giao thủ với Bách Bộ Xích Luyện thì Do mỗ đang đứng trong bóng tối sau bờ tường, nên trông thấy hết sức rõ ràng, phong độ hào sảng của sư gia thật đáng khâm phục.

Hầu sư gia mỉm cười, năm ngón tay phải như vuốt gà bắt giắc sờ lên hàm râu dê lụa thưa dưới cằm.

Do Nhân Kiệt nói tiếp:

- Thế nhưng, mãi đến khi ấy Do mỗ cũng chưa phân biệt được trong số bọn phỉ đồ người nào là Ác Quân Bình...

Nhất Kiếm Phong Quan bỗng xen lời:

- Về sau thế nào?

- Về sau mãi đến khi hai vị sư phụ của chúng ta quay sang phóng vào trong viện, Do mỗ mới phát hiện, thì ra Ác Quân Bình không hề có mặt trong số bọn phỉ đồ trong viện.

- Vậy là đúng rồi, thảo nào Mạc mỗ tìm mãi vẫn chẳng thấy bóng dáng của Ác Quân Bình. Vậy là hai ngọn phi tiêu chính do hấn đã ném ra phải không?

- Vâng!

- Vậy là kém cỏi quá!

- Sao nào?

- Đường đường là một vị Huỳnh kỳ hộ giáo, trong khoảng cách gần như vậy mà liên tiếp ném ra hai ngọn phi tiêu đều không trúng đích, vậy chẳng kém cỏi là gì?

Do Nhân Kiệt mỉm cười lắc đầu:

- Không phải vậy đâu!

Nhất Kiếm Phong Quan ngớ người:

- Vậy chứ sao? Chẳng lẽ lão đệ còn cho là thủ pháp của hấn cao minh hay sao?

- Ý tiểu đệ là, kẻ khác có thể cười hấn kém cỏi, nhưng còn chúng ta thì không thể.

- Vì sao?

- Nếu hấn mà không kém cỏi thì Tứ Hải tiêu cực đã phải tìm một tổng tiêu đầu khác rồi còn gì?

Mọi người nghe vậy thấy đều bật cười.

Hầu sư gia lại hỏi:

- Sau đó thì sao?

Do Nhân Kiệt buông tiếng thở dài:

- Sư gia nói không sai, Ác Quân Bình quả là một tên tiểu nhân gian hiểm. Lúc bấy giờ dường như hấn đã nhận thấy đại thế không ổn, sau khi ném ra phi tiêu, chẳng cần biết kết quả đã quay đầu bỏ chạy. Lúc ấy Do mỗ cũng chưa dám khẳng định hấn chính là Ác Quân Bình, chỉ định bắt lấy hấn khảo tra, xem có moi ra được chút khẩu cung gì không. Nào ngờ hấn vừa ra khỏi cổng thành, lập tức trở nên hung hăng vô cùng, hấn quay lại vùng thích lao tới tấn công Do mỗ. Mãi đến khi trông rõ đôi Tam Lăng thích, Do mỗ mới biết hấn là Ác Quân Bình.

Nhất Kiếm Phong Quan không nén được, lại xen lời:

- Còn tên Bạch kỳ hộ giáo kia...

Do Nhân Kiệt gật đầu nói tiếp:

- Vâng, Do mỗ nói đến ngay đây! Do mỗ vốn định quần thảo với Ác Quân Bình lâu một chút hầu xem xét chiêu thức Tam Lăng thích của hấn, ngay khi ấy thì Hà sư phụ cũng đuổi theo đến. Bỗng nghe Hà sư phụ hét to “tổng tiêu đầu coi chừng ám toán”! Rồi thì từ trong bóng cây phía sau bỗng phóng ra một người, qua thân pháp Do mỗ biết là đối phương võ công chẳng kém, nếu để cho Hà sư phụ nghênh tiếp, nhất định sẽ nguy đến tính mạng. Thế là Do mỗ vừa phân thân chống đỡ vừa bảo Hà sư phụ về tiêu cực báo tin ngay, cũng may là Hà sư phụ chịu vâng lời, bằng không, có Hà sư phụ bên cạnh, Do mỗ phải phân tâm hai chỗ, hậu quả thật khó lường được.

Nhất Kiếm Phong Quan gật gù nói:

- Quả đúng như vậy. Trong tình huống ấy có thêm một người vướng bận tay chân, thà là một chọi hai còn hơn.

Hầu sư gia lại hỏi:

- Sau đó thế nào?

Do Nhân Kiệt mỉm cười:

- Từ trong bóng cây đột nhiên chui ra một Bạch kỳ hộ giáo, ngay cả Ác Quân Bình dường như cũng giật mình, có thể nói là Ác Quân Bình chính thật đã chết dưới tay của tên Bạch kỳ hộ giáo ấy.

Nhất Kiếm Phong Quan sửng sờ:

- Vậy là sao?

- Ác Quân Bình thấy Do mỗ chỉ thủ không công nên chẳng xem Do mỗ vào đâu, lúc này nhìn kỹ thấy lại có thêm đồng bọn càng tỏ ra oai phong ngạo nghễ. Có lẽ hắn muốn khoe tài trước đồng bọn, bèn với chiêu “song long xuất hải” song thích chìa ra đâm vào hai vai Do mỗ.

Nhất Kiếm Phong Quan bực tức buột miệng:

- Quả là công cuồng hết mức!

- Bấy giờ có thể nói đó là cơ hội liêu chết cầu sống duy nhất của Do mỗ. Thế là Do mỗ tạm không màng đến tên Bạch kỳ hộ giáo ở sau lưng, thụp người tấn tới để lộ vai trái, tay phải vung bút gạt phăng Tam Lăng thích bên tay trái Ác Quân Bình rồi hạ bút đâm thẳng vào tim hắn.

Hầu sư gia gạt gù:

- Quả là một chiêu hung hiểm!

Nhất Kiếm Phong Quan chau mày:

- Vậy vai trái của lão đệ...

Do Nhân Kiệt cười áo nã:

- Biết làm sao hơn? Đành bấm bụng thí bỏ một cánh tay trái thôi!

Hầu sư gia lại hỏi:

- Rồi sao nữa?

Do Nhân Kiệt cầm tách trà lên uống một hớp, lòng cảm thấy nhẹ đi rất nhiều. Giờ đây chàng mới nhận thấy trên cõi đời này không gì khó hơn là nói dối.

Tuy nhiên, giai đoạn khó khăn đã qua, tiếp theo toàn là sự thật, không cần cân nhắc từng lời như trước nữa. Thế là chàng đã kể lại việc ném thích trúng Thần Long Khách một cách suông sẽ.

Hầu sư gia và Nhất Kiếm Phong Quan nghe đều không ngớt gạt đầu.

Chàng kể xong, Hầu sư gia ngẩng lên hỏi:

- Năm trăm lạng vàng tiền thưởng, lão đệ định xử lý thế nào?

Do Nhân Kiệt thoáng ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Do mỗ định trước hết chia ra hai phần giao cho Duẩn huynh mang về đổi ra bạc chia đều cho các huynh đệ trong tiêu cục, để mọi người vui vẻ một phen!

Hầu sư gia gạt đầu, quay sang Nhất Kiếm Phong Quan nói:

- Mạc sư phụ hãy đi lấy hộp vàng đến đây!

Lát sau, hộp vàng được mang đến, bên trong là mười nén vàng ròng. Nhất Kiếm Phong Quan lấy ra hai nén trao cho Duẫn Đoan Huê. Duẫn Đoan Huê thay mặt mọi người cảm tạ nhận lấy.

Hầu sư gia lại hỏi:

- Khi nào lão đệ lành vết thương, chúng ta lập tức tiến hành kế hoạch tiếp theo, lão đệ có phản đối chăng?

Do Nhân Kiệt khom mình đáp:

- Xin tùy sư gia định liệu!

Hầu sư gia vui vẻ vuốt râu:

- Tốt lắm! Vậy thì lão đệ hãy ra phía sau nghỉ dưỡng thần trước đã, thuốc kim sang đặc chế của Hoa đại quan nhân sẽ được mang đến tối nay, thuốc này bỏ vào là khép miệng ngay ngày hôm sau, ba ngày tróc mảy, bảy ngày sau là vết sẹo hoàn toàn không còn nữa.

Do Nhân Kiệt vỗ kinh ngạc:

- Thuốc gì mà linh hiệu đến vậy?

Hầu sư gia gật đầu cười:

- Rồi đây lão đệ sẽ rõ!

Do Nhân Kiệt đương nhiên là rất tin, trên cõi đời này có được bao nhiêu Tụ Thủ Thần Y? Dưới tay Tụ Thủ Thần Y này, người chỉ còn một hơi thở mà vẫn cứu sống được, sá gì vết thương ngoài da thịt? Có điều chàng không hiểu là, Tứ Phương Bảo cách đây không dưới ngàn dặm, thuốc sao có thể mang đến nhanh vậy? Chả lẽ Tụ Thủ Thần Y cũng đang có mặt gần đây?

Tiếp theo, Hầu sư gia vỗ tay một cái, bốn thiếu nữ tuyệt đẹp liền tức thời bước vào. Nhất Kiếm Phong Quan quay sang bốn nàng nói:

- Hãy dìu Do tổng tiêu đầu vào hậu viện!

Hầu sư gia đưa tay chỉ hộp vàng nói:

- Hãy mang luôn cái này vào!

Do Nhân Kiệt khoát tay ngăn bốn nàng lại, nói:

- Do mỗ xin có một yêu cầu!

- Yêu cầu gì?

- Xin hãy cho Hà sư phụ đến đây với Do mỗ!

Hầu sư gia ngạc nhiên:

- Họ hầu hạ lão đệ chả lẽ không bằng tên ngu dốt ấy hay sao?

- Sư gia có điều không biết, Hà sư phụ tuy có phần khờ khạo, nhưng rất trung thành với Do mỗ, có Hà sư phụ kề cận chuyện trò, cũng có thể giải khuây rất nhiều.

Hầu sư gia trầm ngâm:

- Y có ăn nói bừa bãi không?

- Sư gia hiểu rất rõ tính nết của loại người ấy, chỉ cần phục là hết sức ngoan ngoãn vâng lời. Do mỗ tự tin là có thể quản thúc được Hà sư phụ, xin sư gia cứ yên tâm!

Hầu sư gia gật đầu, quay sang Duẩn Đoan Huê nói:

- Vậy thì Duẩn sư phụ hãy bảo y đến đây!

- o O o -